

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veldman, Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XVI, No. 10. Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

FEBRUARY 15, 1940

Subscription Price \$2.00

MEDITATIE

Jeruzalem Gemeten

Wederom hief ik mijne oogen op, en ik zag; en ziet, er was een man, en in zijne hand was een meetsnoer. En ik zeide: Waar gaat gij henen? En hij zeide tot mij: Om Jeruzalem te meten, hoe groot hare breedte en hare lengte wezen zal. En ziet, de engel, die met mij sprak, ging uit; en een andere engel ging uit hem te ontmoet. En hij zeide tot hem: Loop, spreek dezen jongeling aan, zeggende: Jeruzalem zal dorpsgewijze bewoond worden, van wege de veelheid der menschen en der beesten, etc.
Zach. 2:1-7.

“Des Heeren werken zijn zeer groot;

Wie ooit daarin zijn lust genoot,

Doorzoekt die ijd'rig en bestendig”. . . .

Zoo ging het ook den profeet!

Nog altijd was het dezelfde nacht van de vier en twintigste der elfde maand.

Veel had de Heere hem reeds getoond van Zijne groote werken, die Hij wrocht tot staving en bevestiging van Zijn verbond, tot bescherming der Zijnen temidden eener hun vijandige wereld, tot vervulling van al Zijne heerlijke beloften aan Sion. Hij had Gods ruiterbende gezien en gehoord van Gods toorn tegen de vijanden van Zijn volk, zoowel als van des Heeren ontfermingen over Jeruzalem. En de Heere had hem Zijn smeden getoond, die de hoornen der wereldmacht zouden verbreken.

En thans hief hij zijne oogen wederom op. . . .

Gods openbaringen aangaande de toekomst van Sion weerhielden de slaap van Zijne oogen, stemden hem tot nadenken en diep gepeins, maakten hem begerig om meer te zien van de groote werken Gods.

En in het centrum van zijn belangstelling en overpeinzing stond altijd Jeruzalem. Dat Jeruzalem, dat hij beminde, dat al de liefde van zijn hart had, dat hij nimmer kon vergeten; dat voorwerp was van de eeuwige ontfermingen Gods, drager van al de rijke beloften des Heeren; maar dat nog altijd in jammerlijken toestand verkeerde. Zijn muren lagen nog in puin, zijn poorten waren nog niet hersteld, zijn tempel was nog niet herbouwd. En Jeruzalem's vijanden waren het nog altijd gram en trachten zijn restoratie te verhinderen.

Wat zal er dan van Jeruzalem worden?

Hoe zal Jeruzalem zijn, wanneer de Heere Zijne beloften aan Sion heeft vervuld?

En ik zag; en ziet, er was een man. . . .

En terstond trekt het de aandacht van den profeet, dat hij een meetsnoer in zijne hand heeft. Zijn belangstelling is opgewekt. En hij vraagt den man, die blijkbaar zich ergens henen spoedt: “Waar gaat gij henen?” En het antwoord luidt: “Om Jeruzalem te meten; om te zien hoe groot hare breedte en hoe groot hare lengte wezen zal”. Dan is hij reeds uit het gezicht. Hij trekt ver weg. Want het Jeruzalem, dat hij meten zal, is niet de stad, zooals de profeet haar kende, doch zooals ze is naar Gods welbehagen; de stad, zooals ze zijn zal, wanneer de Heere Zijne beloften aan haar zal hebben vervuld. . . .

En de engel, die met den profeet sprak, de verklarende engel, trekt den man met zijn meetsnoer achterna.

Maar een andere engel, blijkbaar de Engel des Heeren, ontmoet den eersten en zendt hem terug naar den jongeling, dat is, naar den profeet, om hem rapport te brengen van de uitkomst van het meten van Jeruzalem.

Jeruzalem zal zeer groot worden, met een veelheid van menschen en beesten in het midden der stad.

De Godsstad zal zich verblijden in volkomen veiligheid, met de Heere tot een vurige muur rondom haar.

En pralen zal ze met nooit gekende heerlijkheid.

De heerlijkheid des Heeren!

Blij Jeruzalem!

Jerusalem's groothed!

Wie is er onder Sions kinderen, wiens hart niet tintelt van vreugde, als hij ziet, dat Jeruzalem zich uitbreidt?

Wie is er, die niet gaarne en met warme belangstelling den man volgt, die uittrekt met het meetsnoer in zijne hand, om te zien hoe groot de stad des grooten Konings zijn zal, in hare lengte en in hare breedte?

Jeruzalem!

Neen, niet de stad uit Zacharia's tijd, die daar nog altijd gedeeltelijk in puin lag, is het, die de man met het meetsnoer zal meten; maar het eigenlijke Jeruzalem naar zijn wezen, het Jeruzalem der toekomst, dat hier in het profetisch gezicht wordt voorgesteld als reeds bestaande en meetbaar.

Het Jeruzalem van den ouden dag was ten slotte ook slechts een stad als andere steden. O, het was een schoone stad, 't is waar, want schoon van gelegenheid, een vreugde der gansche aarde was de berg Sions, aan de zijden van het noorden; de stad des grooten Konings. Gerust mocht ge het haar burgeren toeroepen: Gaat rondom Sion, omringt haar, telt hare torens; zet uw hart op hare vesting; beschouwt onderscheidenlijk hare paleizen, opdat gij het aan het navolgende geslacht vertelt! Maar toch was dat Jeruzalem slechts een stad, een aardsche stad, met handen gebouwd, opgetrokken van hout en steen; een stad, zooals ook Babel een stad was. En ten tijde van den profeet viel er waarlijk niet te roemen van Jeruzalems groothed en schoonheid! Het werd door Babel in eer en macht verre overtroffen!

Ook is dat Jeruzalem nooit groot geworden.

Het werd verwoest, zooals ook Babel verwoest werd, zooals Sodom en Gomorra verwoest zijn geworden!

En toch was Jeruzalem schoon!

En toch zal Jeruzalem nimmer ten onder gaan!

En toch zal Jeruzalem uitgebreid worden, de vreugde zijn der gansche aarde!

Maar dan moet ge de stad zien, zooals ze de stad des grooten Konings is, zooals ze is, omdat God in hare paleizen woont, zooals Hij aldaar groot is en zeer te prijzen, van Wien hare burgeren roemen: Deze God is onze God eeuwiglijk en altoos; Hij zal ons geleiden tot den dood toe! Dat is Jeruzalem in zijn wezen, door God Zelf gebouwd, door God bewoond, door God geregeerd, door God gezegend en verheerlijkt. Daar, op den berg Sion, is Gods troon, Zijn eeuwige Godsregering; daar is Zijn Gezalfde, Zijn Vriend-knecht bij uitnemendheid, Hem openbarend, Hem verheerlijkend, Hem toegewijd. Hem Zichzelven en alle dingen wijddend; in Zijn Naam regeerend over alle de werken Zijner handen. Daar is Gods woning, Zijn Verbond der eeuwige en hemelsche vriendschap, Zijn meest intieme gemeenschap; want Jeruzalems God is de Vriend der Burgeren. Hij regeert over hen, maar in

oneindige genade; Hij beveelt hen, doch in eeuwige liefde; Hij is hoog verheven op Zijn troon, doch om onder hen te wonen, te wandelen met hen, hen Zijne zonen en dochteren te noemen, de zaligheid van Zijn vriendschap te doen smaken. En daar woont Zijn volk, Hem kennend, zooals het gekend is, Hem ziende aangezicht tot aangezicht, vrede met Hem hebbend in gerechtigheid, eeuwigen vrede, Hem in liefde dienend en hun loon vindend in het doen Zijner geboden door Christus Jezus hunnen Heer!

Dat is Jeruzalem!

En dat Jeruzalem zal groot worden!

Het zal, vanwege de veelheid van menschen en beesten, dorpsgewijze bewoond worden! Inplaats van een enkele, ommuurde vesting, zal het dus uitgebreid worden, verspreid over het gansche land, en niet alleen een plaats zijn, waar menschen hun woning hebben, maar ook ruimte bieden voor veel vee.

En indien ge deze uitbreiding van Jeruzalem in uwe gedachten tot het land Kanaän zoudt willen beperken, dan leert dit gezicht u, dat ook dit begrip van zijn toekomstige groothed nog te eng is, want het zal uitgebreid worden naar de vier winden des hemels! Vier is het getal der aarde naar hare uitgebreidheid. Als de stad Gods zal uitgebreid worden naar de vier winden des hemels, dan kan dit niets minder beteekenen dan dat ze de gansche aarde zal beslaan.

Jeruzalem zal de aarde vervullen!

Machtig gezicht!

Aanvankelijk werd Jeruzalem vertegenwoordigd door een enkele stad, aardsch en beperkt. Straks wordt Jeruzalem in haar aardschen vorm verwoest, om echter, in kruis en opstanding en verheerlijking van den Gezalfde des Heeren, in zijn wezen gerealiiseerd te worden. Principieel is het thans in den hemel, waar Christus is zittende ter rechterhand Gods, waar Hij is ingegaan in het binnenste heiligdom; en door Jeruzalem's kinderen op aarde wordt het dorpsgewijze bewoond, in de Kerk der nieuwe bedeeeling uit alle geslachten en natiën en tongen.

Straks daalt het uit den nieuwen hemel op de nieuwe aarde neer.

Dan zal het heel de aarde beslaan.

Dan zal er in heel de wereld geen ruimte meer zijn voor Babel.

Dan zal ook het schepsel zijn vrijgemaakt van de dienstbaarheid der verderfenis, om te deelen in de vrijheid der heerlijkheid van Jeruzalem's burgers.

Een veelheid van menschen en van beesten!

Metropolis der nieuwe schepping!

Jeruzalem's veiligheid!

Ook hierop wordt in dit profetisch gezicht nadruk gelegd.

Als de stad Gods dorpsgewijze bewoond zal worden, zal ze niettemin veilig, volkomen veilig zijn.

En het was noodig, dat ook deze veiligheid den

profeet werd getoond. Immers scheen het niet zonder gevaar, om Jeruzalem dorpsgewijze te laten bewonen.

Het oude Jeruzalem was een sterke vesting, met sterke muren, zware poorten en machtige bolwerken. Dat kon niet anders, omdat het een aardsche stad was, die ook door aardsche machten en met aardsche mid-delen kon worden aangevallen en met den ondergang bedreigd. Men kon op den boog een pijl tegen de stad Gods richten, met het stalen zwaard haar bestrijden, haar verwoesten, haar tempel in puin leggen, hare burgers dooden of gevankelijk naar Babel voeren. En niet alleen was dit mogelijk, maar ook werd Jeru-zalem feitelijk altijd door Babel gehaat en bestookt. En daarom vertoonde Jeruzalem van den ouden dag den vorm van een sterke vesting met hooge muren, bolwerken en torens, stevige poorten, die tegen den vijand gesloten konden worden.

En nu verneemt de profeet, dat Jeruzalem dorpsge-wijze zal worden bewoond!

Zeker, dat wil zeggen, dat de stad Gods uitgebreid zal worden naar alle zijden, van wege de veelheid van menschen en beesten; maar het beteekent niet minder, dat ze alsdan geen sterke vesting meer zijn zal, maar aan alle kanten open zijn zal voor den vijand, zonder muren en vestingwerken, zonder een sterke legermacht en aardsche verdedigingsmiddelen.

Maar zal Jeruzalem dan veilig zijn?

Zullen de vijanden het niet binnendringen en zonder slag of stoot overweldigen en verwoesten, zoodat zelfs Jeruzalem's naam van de aarde zal zijn uitgeroeid?

Geen nood! Volkomen veilig zal Jeruzalem zijn, ook zoolang het dorpsgewijze bewoond zal worden in het midden eener vijandige wereld.

Want de Heere zal de stad des grooten Konings tot een vurigen muur zijn rondom! De Heere! Je-hova! Israels God! De Eeuwige, Wien van den be-ginne al Zijn werken bekend zijn, Die alle dingen doet naar dien raad des willens, volgens denwelken Hij Jeruzalem met eeuwige heerlijkheid heeft willen be-kleeden; de onveranderlijk Getrouwe, Die nooit laat varen de werken Zijner handen, Die Jeruzalem heeft opgenomen in Zijn eeuwig Verbond; de Almachtige, Wiens alle macht is in hemel en op aarde en in de hel. . . .

Hij zal de stad zijn tot een vurige muur rondom!

Wat nood dan? Wat behoefte dan aan een muur van steen?

De steenen muur rondom het oude Jeruzalem kon verwoest worden, werd metterdaad in puin gelegd; deze muur staat eeuwig vast. Door de steenen muur kon de vijand nog het oude Jeruzalem binnendringen; deze vurige muur verteert de macht der booze wereld. Geen vijand kan ooit Jeruzalem binnen trekken. Vol-komen veilig is de stad Gods!

Zoo is het wezenlijk in de nieuwe bedeeling.

Voorzoover Jeruzalem thans boven is, kan geen vijand zijn aanvallen meer op de Godsstad richten. En

voorzoover hare burgers in de Kerk der nieuwe be-deeling dorpsgewijze op aarde wonen, kan geen booze macht hen overweldigen.

't Is waar, naar het vleesch kan men hen vervolgen, liegende allerlei kwaad van hen spreken, hen doen lij-den en dooden. Doch daarmede raakt men hen niet als burgers van Jeruzalem. Niemand kan hen schei-den van de liefde van Christus. De Heere is hun een vurige muur. . . .

In de kracht Gods worden ze bewaard, door het geloof. . . .

En straks zullen de poorten der stad niet gesloten worden des daags.

Want nacht zal aldaar nimmermeer zijn!

Volkomen veiligheid!

Vreugde der gansche aarde!

Want onuitsprekelijk heerlijk zal Jeruzalem zijn!

Ik zal tot heerlijkheid wezen in het midden van! haar!

Let daar op! De Heere spreekt hier! En Hij zegt niet slechts, dat Hij haar heerlijk zal maken, noch ook, dat Hij haar van Zijne heerlijkheid zal schenken, maar dat Hijzelf hare heerlijkheid zijn zal in het mid-den van haar. De heerlijkheid Gods is de heerlijkheid van Jeruzalem!

God is de Heerlijke! Want Hij is de Excellente! Hij is alle deugden! De eeuwig Goede! De oneindig volmaakte! Het Licht, waarin geen duisternis is. De levende God! Daarom is Hij ook de alleen-Heerlijke! Zijns is de heerlijkheid in der eeuwigheid!

En in Christus heeft Hij al Zijne heerlijkheid ge-openbaard, want in Hem woont de volheid der God-heid lichamelijk. De heerlijkheid van Christus is de heerlijkheid Gods. En uit Christus straalt die heer-lijkheid uit in de Kerk, die Zijn lichaam is, in dewelke Hij woont, aan wie Hij Zijn eigen leven mededeelt. De heerlijkheid van de Kerk is de heerlijkheid van Christus, is de heerlijkheid Gods!

Gij in Mij en Ik in hen, opdat ze volmaakt zijn in één!

Ik zal tot heerlijkheid wezen in het midden van haar!

Eeuwiglijk en altoos!

Hui, hui!

Zijn er nog burgers van Jeruzalem in Babel?

Het was zoo in des profeten tijd: niet allen keerden uit Babel terug. Het is zoo in den nieuwen dag: som-migen werden nog nimmer uit Babel geroepen; ande-ren raakten in Babel verdwaald.

Maar als Jeruzalem de vreugde der gansche aarde zal zijn, dan is er voor Babel geen plaats dan in de buitenste duisternis!

Gaat dan uit van haar! Ontkomt!

Hui!

H. H.

EDITORIALS

Beware Of False Teachers

II.

The Word of God is very severe in its condemnation of false teachers.

And this condemnation does not only concern their false doctrine, but also their motives and methods.

Many Christians often are inclined to assume a sympathetic attitude to the preachers of false doctrines, even though they do not agree with their tenets. We speak of having respect for the opinions of others, and forget that the doctrine of the Word of God is not a matter of opinion. Or we take the charitable view that a man may honestly err, and that, therefore, you cannot ascribe the teaching of false doctrines to evil motives. Again, we are inclined to be "broad-minded" and rejoice in the fact, that even though a preacher of the gospel may depart from the truth in some of the fundamental doctrines like the total depravity of man and his incapability to do any good, and the truth of God's sovereign predestination, he still preaches Christ, and does much good. Wrongly understanding and applying that passage of Scripture they refer you to the first chapter of Paul's epistle to the Philipians, and point to the fact, that Paul even rejoiced in the preaching of Christ by those that differed from him, even though they did not preach Him purely. But the apostle is not referring to the contents of the preaching of these men, but only to their motives. And thus we are inclined to condone the work of those that depart from the truth of the Word of God.

But the Word of God knows nothing of such an attitude.

When the Lord warns against false prophets, he describes them as hypocrites that come to you in sheep's clothing, but inwardly they are ravening wolves. Intentionally they assume the appearance of the sheep of Christ, but only in order that they may have the opportunity to devour the sheep. In his second letter to the Corinthians he speaks of the false teachers as those that "glory in appearance, and not in heart", II Cor. 4:12. In his epistle to the Galatians he attributes the false doctrine of those who would impose circumcision upon the church of Christ to the desire to escape persecution, Gal. 6:12, 13. When he warns the Church of Ephesus against being tossed to and fro, and carried about with every wind of doctrine, the apostle speaks of "the sleight of men" and of "their cunning craftiness, whereby they lie in wait to deceive", Eph. 4:14. In the epistle to the Philipians he writes: "Beware of dogs, beware of evil workers, be-

ware of the concision", with reference to the same teachers of false doctrines, that always emphasized the necessity of circumcision. Phil. 3:2. And in his letter to the Colossians he speaks of them as men that "beguile the believers with enticing words". Col. 2:4. And concerning those that cause divisions and offences contrary to the doctrine which the believers in Rome have learned, he writes that "they are such that serve not the Lord Jesus Christ, but their own belly; and by their good words and fair speeches deceive the hearts of the simple".

From all these passages, and many more could be quoted, it is evident, first of all, that the motives of false teachers are carnal. It is true that these carnal motives that impel preachers and teachers to depart from the truth and to teach a false doctrine, do not always appear on the surface. It may not even always be clear to the false teacher himself that he is motivated by evil and carnal impulses. To us a teacher or preacher of the Word may appear very earnest, devoted to his calling and work, motivated by the love of Christ, even though he is propagating a doctrine that is not according to the Word of God. We cannot judge the motives of men. But God does. He knows the hearts. Before Him the deepest recesses of men's hearts are as an open book. He trieth the reins. And He warns us in His Word that the false teacher is a wolf in sheep's clothing, a man that does not serve the Lord Jesus, but his own belly. This means, of course, not merely that the preacher of false doctrine does not serve the Lord in the objective sense, that is, that his preaching of false doctrine is not service of Christ; but also that he does not intend to serve Christ. He wants to serve his own belly. And he uses the gospel and the ministry as a means to serve his carnal ends. What he desires is to fill his stomach. He loves to eat and to drink and to have a good time. He loves the world and the things that are in the world. He seeks the honor of men, a good position, a name. He would never suffer persecution for Christ's sake, if he can possibly avoid it. He is a wolf in sheep's clothing.

Thus the Word of God exposes the secret motives of one that teaches false doctrines.

If we could trace the origin of any false doctrine to its source in the heart of him that propagated it, we would certainly find the desire to serve one's own belly rather than the Lord Christ to be its fountain.

And Scripture wants us to know this.

For it does not want believers to be simple little children, that are easily deceived by the beguiling words and fair speeches of men, that boast in appearance and not in heart.

Nor is it hard to understand that this must be the case, that the root of false doctrines must be in the

heart of a man that would rather serve the lust of the flesh than the Lord Christ.

The preacher that would serve his own belly needs false doctrine!

He cannot do anything with the truth to realize his carnal purpose. The truth, as it is in Christ, as it is plainly revealed in the Scriptures, is never according to the flesh. It is quite contrary to the flesh. It condemns the world, the flesh, the natural man, without compromise, implacably. It leaves the sinner nothing, absolutely nothing; nothing to flatter him, nothing in which he may boast, nothing in self on which he may build his hope, no excuse for his sin, no way out in the way of sin. The Word of God is a sharp two-edged sword. It cuts into the flesh. It condemns also the flesh of the Christian. It preaches righteousness. It demands of the people of God that they depart from Babylon and have nothing to do with her ungodly deeds. It knows of no compromise. Light and darkness it never causes to merge. Christ and Belial never go arm in arm. The believer has no fellowship with the unbeliever. And thus that Word always does its work. It either humbles a man in the dust, so that he is filled with sorrow after God; or it makes a bitter enemy of him, hardens him, so that he can never be brought to repentance.

It is because of this pure, uncompromising, implacable, unbending character of the Word of God, that always condemns the flesh, that the preacher who through the gospel will not serve the Lord Christ, but his own belly, cannot use the truth, is in need of false doctrines.

He appeals to the flesh, not to the Spirit.

The world, and also the "flesh" in the Church he must by all means have on his side.

Their friendship and support he seeks.

And he does so by denying the truth, so that it still looks like the truth, but is actually the lie.

For his own belly's sake he grinds down the sharp edges of the truth, so that it does not hurt the flesh, does not humble the pride of men.

And he destroys the Church!

H. H.

ATTENTION

Classis West of the Protestant Reformed Church, will meet D. V., Wednesday, March 6, 1940, at 9 o'clock, in the Protestant Reformed Church at Rock Valley, Iowa.

Such as desire lodging will please correspond with the Rev. P. Vis, Rock Valley, Iowa.

M. Gritters, S.C.

De Heeren Komen Van Achter De Schermen

Ik ontving het volgende "Ingezonden":

Pella, Iowa.

1-18-40.

Geachte Ds. Hoeksema:—

Wil u het volgende een plaats geven in *The Standard Bearer*?

Meer dan eens is reeds het vermoeden uitgesproken in *The Standard Bearer*, dat ondergeteekenden de bron zijn van Ds. Zwier's "Zwierigheden". Nu willen wij hier openlijk uitspreken, dat zulk een vermoeden waar is. Ook staan wij in voor de waarheid van hetgeen wij geschreven hebben, daar het honderd percent waar is. Wij wenschen ons leedwezen echter te kennen te geven over de houding, die u, redakteur, beide malen geopenbaard hebt tegenover ons, uwe tegenstanders in deze zaak. Wij zijn uwe vijanden niet; denken wel anders over sommige zaken. Het is echter onze bedoeling niet om onszelf tegenover u te rechtvaardigen. Wij zijn daartoe wel gewillig, doch zoolang als u niet uwe onbroederlijke beschuldigingen intrekt, is het beneden onze waardigheid.

Broedergroetend,

Jacob Dahm.

J. J. Stuursma.

Onze lezers zullen misschien ietwat verwonderd zijn, dat ik dit stuk, geschreven door twee heeren, die tot nu toe achter onzen rug om werkten met onze tegenstanders, die niet alleen allerlei inlichtingen (?) aan Ds. Zwier verschaften over de prediking van een of twee hunner leeraren, maar ook aan anderen brieven schreven, waarin ze mijn naam bekladden, een plaats geef in ons blad. Maar ik meende, dat, waar het de heeren thans eindelijk belieft van achter de schermen weg te kruipen, ik niet mocht weigeren, ze aan onze lezers voor te stellen. Daarom heb ik zelfs de moeite genomen, om hun stukje op mijn schrijfmachine te copieeren, om het te zuiveren van de vele taalfouten, die er in voorkwamen.

Doch nu wil ik hun ook antwoorden.

1. Het is natuurlijk niet waar, dat in de *Standard Bearer* het vermoeden zou zijn uitgesproken, dat de heeren Dahm en Stuursma de bewuste informateurs waren, wier inlichtingen (?) door Ds. Zwier gebruikt werden, eerst in ons blad, daarna in *De Wachter*, om den naam onzer leeraars te bekladden. Ons blad gaf eenvoudig een algemeen aanbod van een particuliere

schoen, en de heeren Dahm en Stuursma hebben gemerkt, dat de schoen hun paste, en hem aangetrokken.

2. Van mijne zijde wil ik gaarne bekennen, dat ik in mijn schrijven de boven genoemde heeren op het oog had, schoon ik hen niet noemde. Ook zullen de heeren wel begrijpen, dat ik maar niet schreef op grond van een bloot vermoeden. Ik had meer dan ééne reden om te gelooven, dat de heeren Dahm en Stuursma de "vertrouwbare bron" waren, waaruit Ds. Zwier putte, om onze predikanten in een verkeerd daglicht te plaatsen. Eén der gronden, waarop mijn sterk vermoeden berustte, is een brief, dien ik van beide heeren in mijn bezit heb (natuurlijk niet aan mij geschreven; de heeren hebben mij persoonlijk, noch als redakteur van de S. B., nooit iets van zich laten hooren), waarin ze sommige onzer leeraars, mij persoonlijk, en zelfs mijne gemeente bekladden. Wie weet, hoeveel epistels van dien aard genoemde heeren reeds verzonden hebben aan verschillende partijen?!

3. De heeren zullen mij dan ook begrijpen, wanneer ik hier betuig, dat ik hun bewering, dat zij niet mijne vijanden zijn, doch slechts anders denken over sommige zaken, niet aanneem. Achter iemands rug hem bekladden, zonder ooit een woord met hem zelf te wisselen, is vijanden-werk, is volgens onzen Catechismus "eigen werk des duivels". Ik stel er dan ook prijs op, dat de heeren het weten, dat, zoolang ze van hun doen geen berouw toonen, ik hen als vijanden zal beschouwen. Evenals ik hetzelfde denk van Ds. Zwier, zoolang hij het verkeerde van zijn putten uit deze "vertrouwbare bron" niet belijdt.

4. In het licht van bovenstaande zullen de heeren ook verstaan, dat ik onder de omstandigheden van het "Geachte Ds. Hoeksema" in den aanhef van hun ingezonden stuk, en van het "broedergroetend" aan den voet er van, niets geloof. En al waren er ook tien namen van soortgelijke getuigen als beide boven genoemde heeren onder het ingezonden stuk, dan zou dat toch niet voldoende zijn, om mij te overtuigen, dat ze de waarheid schreven. Ik heb gaarne, dat de heeren dit weten. We weten dan, wat we aan elkaar hebben.

5. De heeren moeten wel verstaan, dat ik het hun heelemaal niet kwalijk neem, dat ze "anders denken over sommige zaken" dan ik. Ze hadden mij daarover kunnen schrijven. Ze hadden plaatsruimte kunnen krijgen in ons blad, indien ze het hadden verlangd. Ook zou niemand het hun kwalijk genomen hebben, indien ze meenden, dat sommige uitdrukkingen in de prediking van hun leeraar niet door den beugel konden. Ze hadden daarover met hem kunnen spreken. Ze hadden den kerkelijken weg er mee kunnen bewandelen. Maar dezen rechten weg hebben ze niet willen bewandelen. Inplaats daarvan hebben ze brieven geschreven achter onzen rug om, aan Ds. Zwier en anderen, waarin ze onze leeraars, mij persoonlijk, mijne gemeente en al ons Protestantsch Gereformeerd volk bekladden. Bewijs hiervoor wil ik op hun verzoek

wel verschaffen, mits ik het mag geven in het publiek in ons blad. En ik hoop van harte, dat de heeren hun leedwezen nog eens mogen betuigen, niet over mijne houding tegenover hen, die zeker wel gerechtvaardigd is, maar over hunne houding tegenover ons.

6. Onze lezers weten nu ook, uit welke "vertrouwbare bron" Ds. Zwier putte. En hij kan nu weten in welk gezelschap hij zich bevindt.

H. H.

P.S. Het is misschien niet overbodig te schrijven, dat J. J. Stuursma niet verward moet worden met J. W. Stuursma, onzen vroegeren ouderling in de Fuller Ave. gemeente.

Dr. Schilder Over De Bewijzen Voor Punt I

Over het "algemeen, welgemeend aanbod van genade" schrijft Dr. Schilder verder:

Dat het "aanbod" van het evangelie (waarbij de dreiging en de proclamatie van Gods bevel geen oogenblik als daarin begrepen mag voorbijgezien worden) nog volstrekt geen bewijs van een gunstige gezindheid Gods is, hebben we eigenlijk bij meer dan een gelegenheid reeds laten doorschemeren of ook duidelijk uitgesproken. Het ongeluk van vele discussies over de beloften en over het verbond is dit, dat men de belofte "op zichzelf" beziet, alsof ze niet op het nauwste met den eisch verbonden was. Hetzelfde kwaad openbaarde zich eveneens in de abstraheering van de verbondszegeningen, waarbij de verbondswraak zoo heelemaal kon uit het oog verloren worden, dat men niet alleen vergat, de broeders te bedanken, die dit oud-gereformeerde erfstuk weer naar voren brachten, doch zelfs hen ging bestrijden in "De Heraut".

Hetzelfde euvel schijnt mij door te werken in de beslissing van Kalamazoo, opgevat naar Ds. Zwier's interpretatie (dus met inbegrip van de gunstige gezindheid Gods). In de Catechismusbijlage, bl. 137, sprak ik reeds uit, dat God laat prediken niet alleen ter bekeering, maar ook ter oefening van zijn gerechtigheid. Ik merkte dit op in verband met de moeilijkheden, die tusschen Gereformeerden en Remonstranten gerezen zijn betreffende de gemeene gratie, zooals de Remonstranten die voorstonden, en wees daarbij op Trigland's Antapologie.

In hetzelfde verband wezen we op de exe-

gese van Rom. 1:20. De uitdrukking: "opdat zij niet te verontschuldigen zouden zijn", duidde een gevolg aan van de openbaring, doch ook de bedoeling, die God met de openbaring heeft. "Dat gevolg heeft God ook bedoeld" (Prof. Greijdanus en vele anderen; er is over deze kwestie veel geschreven).

En daarom is openbaring geen bewijs voor gezindheid van gunst. Voor het geloof is ze ook instrument van den toorn. Er kan geen sprake van zijn, dat, zooals Dr. A. Kuyper wil (G. Gr. I, 410) indien de zonde had kunnen doorwerken, de openbaring zou teloor gegaan zijn en ondergegaan zijn. Openbaring wordt niet weggenomen, ze dient zoowel hemel- als hellegeschiedenis, en is voor beide onmisbaar.

Het zou, hier in Amerika althans, niet overbodig zijn, wil men over het "verbond" spreken, dat men duidelijk te kennen gaf, wat men door dien term bedoelt. Is het "verbond" middel tot een doel, of is het zelf doel? Is het een "weg" waarlangs God de zaligheid der Zijnen bereikt, of is het ook eindbestemming? Is het een overeenkomst tusschen twee partijen, is het een alliantie tusschen God en mensch "tegenover een derde", is het een belofte; of is het ook de levende betrekking der vriendschap Gods in Christus met Zijn volk? Wie "verbond" zegt, moet zich nader verklaren. Eerst als iemand dit gedaan heeft, kan hij ook een verstaanbaar antwoord geven op vele andere vragen, die met de kwestie van het verbond in verband staan. Eerst dan kan men recht beoordeelen, wat de bedoeling is van hem, die beweert, dat alle gedoopten in het verbond zijn, dat alle "bondelingen" kinderen Gods zijn; of van hem, die er nadruk op wil gelegd hebben, dat alleen de uitverkorenen in het verbond zijn. Dan eerst kan men ook weten, wat iemand bedoelt, als hij spreekt van "belofte" en "eisch", van "verbondszegen" en "verbondswraak", van "aanvaarding" en "verbreking" des verbonds, en van het "welmeenend aanbod des heils" aan alle "bondelingen".

In de Christelijke Gereformeerde Kerken ten onzent heerscht reeds voor jaren de verbondsbeschouwing van wijlen Prof. W. Heyns.

Ze komt hierop neer:

1. Het verbond is wezenlijk de belofte des heils. Prof. Heyns legde er grooten nadruk op, dat het verbond monopleurisch is. Maar om te verstaan, wat hij daardoor bedoelde, moet men zijn beschouwing van het wezen des verbonds niet vergeten. Het bestaat hierin, dat God Zijnerzijds Zich verbindt om Zijne belofte te vervullen: Ik zal uw God zijn. Het is aanstonds duidelijk, dat bij die opvatting des verbonds de bewering, dat het monopleurisch is, niet veel beteekent. Het wil niets meer zeggen, dan dat die verbintenis, waardoor God zich Zijnerzijds verbindt om het heil te realiseren

en te schenken, eenzijdig is, een souverain Goddelijke daad.

2. Alle gedoopten zijn bondelingen. Dat wil dus zeggen, dat allen, die gedoopt zijn, "een eeuwig verbond met God hebben", daarin bestaande, dat God Zich Zijnerzijds verbonden heeft, om alle gedoopten Zijn heil te schenken. Allen zijn erfgenamen. Allen hebben recht op de belofte. "De kinderen der gemeente zijn bondelingen. . . . Dus mag het wezenlijk deel hebben aan het Genadeverbond niet tot de uitverkorenen beperkt. . . . De kinderen der gemeente hebben deel aan de weldaden des verbonds. . . . Deze belofte, waaraan dan de jeugdige lidmaten der gemeente deel hebben, en die hun in den Doop verzegeld is als een belofte, die hun persoonlijk en ontwijfelbaar toekomt, is een belofte die alles insluit wat tot het leven en de zaligheid noodig is. . . . Met die belofte is derhalve het volle heil hun geschonken". Catechetiek, 96-99. "Het hebben dan, dat het deel is van alle bondelingen, het hebben van het volle heil, dat krachtens het Verbond hun deel is, is het hebben van een erfgenaam, die nog minderjarig is. Niet dat zij zelfs reeds in hun eerste jeugd ook de toeëigening des Heiligen Geestes niet kunnen deelachtig zijn; maar dit is het hebben, dat tot het in-zijn in het Verbond behoort, dat gewis aller deel is, en dat door den Doop aan allen verzegeld wordt. En is dat weinig? Het is vooreerst *een recht hebben op de heilgoederen zelve*; deze zijn hun geschonken; ze zijn *rechtens* de hunne; 'hunner is het Koninkrijk der hemelen'. Maar zal de bondeling die erfenis des heils werkelijk deelachtig worden, dan heeft hij noodig, dat ze hem door den Heiligen Geest toegepast worde. Zelf is hij tot de toeëigening dezer erfenis niet in staat. Maakt deze onmacht de schenking der erfenis dan niet waardeloos? Neen, want wat hij zelf niet doen kan, wil de Heilige Geest doen, en ook op de toeëigening des Heiligen Geestes ontvangt hij een recht; want de Drieëenige God verbond Zich aan hem, niet alleen om hem tot een Vader en tot een Verlosser te zijn, maar ook om hem tot een Heiligmaker te zijn. Daarom verzegelt ons de Heilige Geest in den Doop, dat Hij ons tot lidmaten van Christus heiligen wil, en met die verzegeling wordt den bondeling daarop een recht gegeven". Verhandelingen over het Genadeverbond, pp. 68, 69.

3. Alle gedoopten ontvangen ook een zekere subjectieve genade, waardoor ze wel niet wedergeboren worden, maar toch in staat worden gesteld om de belofte als verantwoordelijke schepselen te aanvaarden of te verwerpen. Als in de eerste doopsvraag de ouders belijden, dat hunne kinderen "in Christus geheiligd zijn", dan moet deze uitdrukking wel slaan op den subjectieven toestand der kinderen. Bovendien leert ons Doopsformulier, dat *alle* "bondelingen" in Christus zijn ingelijfd, aangenomen als lidmaten van Christus, "en wordt op dien grond voor hen gebeden, dat zij in den Heere Christus mogen wassen en toenemen".

Verh. over het Genadeverbond, p. 72. Hier is dus, volgens Heyns, sprake van een subjectieve heiliging, van een genade, die als grond en uitgangspunt wordt beschouwd voor een wassen en toenemen in Christus. Zelfs aarzelt Prof. Heyns niet, om al de weldaden, die in het dankgebed van het Doopsformulier worden genoemd, tegelijk op *alle* gedoopten te laten slaan en als een zekere subjectieve genade te verklaren. "En onmiddellijk daarop volgt de bede: 'opdat het Uwe Vaderlijke goedheid, en barmhartigheid, die Gij *hem en ons allen* bewezen hebt, moge bekennen'. Die Vaderlijke goedheid *hem* bewezen en *ons allen* bewezen. Zoo dankt de Gemeente der geloovigen en hun zaad. *Ons allen bewezen*. Wat hem en ons allen bewezen? Dit: 'dat Gij *ons en onzen kinderen*, door het bloed van Uwen lieven Zoon Jesus Christus, alle onze zonden vergeven, en ons door Uwen Heiligen Geest tot lidmaten van Uwen eeniggeboren Zoon, en alzoo tot Uwe kinderen aangenomen hebt, en ons dat met den Heiligen Doop verzegelt en bekrachtigt'. Dat is sterk gesproken; daarmede is gewis aan de Verbonds-belofte volle recht gedaan; maar dat het voor allen bedoeld is, voor alle kinderen der geloovigen, en derhalve niet bedoeld kan zijn in een zin, die wedergeboorte, subjectieve *zaligmakende* zou insluiten, is zoo klaar als de dag". Verh. o. h. Genadeverb. p. 72, 73. Toch is dit alles subjectieve genade volgens Heyns. Zelfs is het een genade, op grond waarvan de Heere niet alleen kan eischen, maar ook *verwachten*, dat den aldus door Zijne genade bewerkte, ook goede vruchten kan voortbrengen! "De Heere heeft dus van dien wijngaard goede vruchten verwacht. Op welken grond? Op denzelfden grond, waarop Hij nog altijd, in weerwil van onze volslagen onmacht van alle menschen de goede vruchten van volmaakte gehoorzaamheid eischt, n.l. op grond van het feit, dat Hij den mensch goed en naar Zijn beeld geschapen heeft? Neen. De Heere kan van den verdorven mensch met volkomen recht goede vruchten *eischen*, maar niet van hem goede vruchten *verwachten*. Hier wordt gesproken van *verwachten*: 'Waarom heb Ik *verwacht*?' en dan verwachten, niet op grond van de oorspronkelijke rechtheid, maar op grond van den bijzonderen arbeid aan dezen wijngaard verricht. De wijngaard is het Bondsvolk, en dus de arbeid daaraan verricht *Verbonds-arbeid*". a.w. 73, 74. Alle gedoopten ontvangen dus een zekere subjectieve genade, een "in Christus geheiligd zijn", "vergeving der zonden en aanneming tot kinderen", die uitgangspunt kan zij voor het "wassen en toenemen in den Heere Christus", op grond waarvan de Heere kan *verwachten*, dat ze goede vruchten zullen voortbrengen.

Ik schrijf dit alles hier thans niet, om er kritiek op uit te oefenen. De verklaring zij thans voldoende, dat ik heel deze beschouwing van *a* tot *z* verwerp. Als de Dordtsche vaders dit alles ook hadden kunnen aanvaarden, er was nimmer een strijd tegen de Remonstranten geweest.

Maar ik schrijf dit, omdat het licht werpt over de vraag, wat men in de Christelijke Gereformeerde Kerken bedoelt met "algemeene genade" en het "welmeenend aanbod". De leer van Prof. Heyns ging er in bij de studenten uit den tijd, dat de professor doceerde, dat is, bij de meesten. En toen ze leeraar werden, predikten ze die leer. En het is die leer, die in 1924 zegevierde, toen men van de prediking des Evangelies een algemeen aanbod maakte, waardoor God allen hoorders genadig is. Zeker, men heeft toen ook Dr. Kuyper's "gemeene gratie" kerkelijk geijkt. Een eigen beschouwing had men niet. Maar de ironie dezer geschiedenis is, dat men op de Synode van Kalamazoo Kuyper met Heyns heeft verbonden, saamgesmolten, ofschoon de laatste van Kuyper een volslagen tegenstander was! Men kan gemakkelijk verstaan, welk een schoone grondslag de leer van Prof. Heyns biedt voor het "welgemeend aanbod van genade"! Immers moet niet alleen, volgens de voorstelling van den professor aan alle "bondelingen", ieder, hoofd voor hoofd, in de Kerk, verkondigd worden, dat ze een eeuwig verbond met God hebben, dat God hun alle heil in Christus wil schenken, heeft geschonken, en dat de Heilige Geest dat heil aan ieder wil toepassen; maar ook is er in ieder hart een zekere subjectieve genade, die hen ontvankelijk maakt voor die prediking. Als ge meent, dat ik in deze laatste bewering den professor onrecht doe, laat ik hem dan nogmaals mogen aanhalen: "Wat ons de H. Schrift op genoemde plaatsen wel leert, is dit, dat ouders en onderwijzers en Dienaren des Woords in hun opvoeding en onderwijs, in hun leering en vermaning, niet te doen hebben met ongeschikt materiaal, met 'stekeblinden en stokdooven', tenzij zij in waarheid wedergeboren zijn; maar dat zij te doen hebben met bondelingen, waaraan de Heere ook subjectief zulk een arbeid heeft verricht, dat Hij in vollen ernst vragen kan: 'wat is meer aan Mijn wijngaard te doen, hetwelk Ik er niet aan gedaan heb; 'en waarvan Hij oordeelt op grond van dien arbeid met het meest volkomen recht vrucht te mogen verwachten, goede vruchten, vruchten van geloof en bekeering". a.w. pp. 74, 75.

Doch laat mij Dr. Schilder weer het woord geven:

Het is dan ook mijn vaste overtuiging, en ik merk dit op, omdat mij door Ds. Zwier naar mijn meening gevraagd is, dat de synode van Kalamazoo met dit argument van het "aanbod van het evangelie" niet alleen niets kan beginnen om haar gedachten te ondersteunen, doch ook een verkeerd spoor is ingeslagen. En ik hoop, dat men bij nader inzien een nieuwe overweging van een en ander met ernst zal begeeren: de zaak der waarheid is het waard.

De synode heeft zelfs zeer gemakkelijk vat op zich gegeven; zij liet zich er toe verleiden,

iets in de belijdenis te lezen, dat er heelemaal niet in staat. In het officiële gedeelte van het besluit, dat dus ontwijfelbaar voor rekening der synode zelf komt, staat uitdrukkelijk de bewering, dat in de Dordtsche Leerregels (en dan in de door ons reeds aangehaalde plaatsen, II, 5 en III-IV, 8-9), "gehandeld wordt van de algemeene aanbidding des Evangelies."

Op grond van deze en dergelijke beweringen wordt dan tusschen broeders verdeeldheid gebracht of bestendigd. "The Banner" spreekt van geloofspunten hier. Anderen zeggen: wij kunnen het niet aanvaarden.

Geen wonder ook, deze verwarring; als een synode zich vergist, is dat altijd ernstig genoeg; wij zijn dan ook dankbaar, dat door de gezegende bespreking in de pers het gevaar, dat ook Sneek dreigde, het gevaar n.l. van al te gemakkelijke aanvaarding van ondoordachte thesen, zooveel mogelijk is tegengegaan. Ook Kalamazoo is in dezen te haastig geweest. De aangehaalde plaatsen uit de Dordtsche Leerregels leeren n.l. niets van een "algemeene aanbidding des Evangelies". Ze weerspreken haar juist. Want in II, 5 wordt juist volgehouden, dat de Heere God een keuze maakt tusschen volken aan wie wel, en andere aan wie niet het evangelie gebracht wordt, en dat zijn welbehagen daarin uitkomt, n.l. zijn souvereiniteitskeuze. Vgl. III-IV, 7.

De synode heeft zich dus op een gevaarlijk pad begeven, toen zij hier het woord "algemeen" gebruikte; tusschen "al-gemeen" en "gemeen" is immers vroeger ter dege onderscheiden; "al-gemeen" was dan hetgeen aan alle menschen eigen was (oogen, een neus), en "gemeen" wat aan menschen van bepaalde kringen of groepen eigen was (blauwe oogen, stompe neuzen). Er is dus wel "gemeene", maar niet "algemeene" "annuntiatio" en "propositio" der evangelische belofte (ik gebruik de termen van Dordt). Welke belofte? Wel, die ik aan iederen mag zeggen, en moet zeggen, ook tot den antichrist, als ik hem zou tegenkomen, dat n.l. God den geloovende niet laat omkomen. Den geloovende. De pronuntiatio (verkondiging) is "gemeen", maar het gepronuntiëerde zelf zegt: pas op, het is hier strikt persoonlijk. De propositio (voorstelling) is "gemeen", "commuun"; doch het geproponëerde is individueel: quisquis credit in Christum crucifixum, een iegelijk, die Christus den gekruiste door het geloof aanneemt, heeft het eeuwige leven. Ieder, bij

wien deze "voorwaarde" (niet remonstrantsch bedoeld, zie voorrede Statenvertaling N.T.) vervuld wordt, wordt zeker zalig (regel zonder uitzondering). Maar het is dan ook iederen, bij wien deze voorwaarde vervuld wordt.

Zelfs Ds. Zwier zal wel willen, althans wel moeten toestemmen, dat dit precies hetzelfde is, als wat wij altijd hebben volgehouden, dat de prediking des Evangelies de gemeene verkondiging is van eene particuliere belofte.

Jammer, dat het woord "algemeen" door de synode gebruikt is, en dat de "aangebidding" door haar niet omschreven is. Daarop komt nu just alles aan. 't Is toch geen zaak om bij stil te zitten, dat menschen, die zooals ondergeteekende, meenen goed-gereformeerd te zijn, een dergelijke uitspraak van Kalamazoo niet zouden kunnen onderteekenen? Net zoo min als Trigland, wiens beteekenis voor de kennis der Leerregels we wel eens eerder hebben doen uitkomen?

Neen, dat is "geen zaak om bij stil te zitten".

En het ware wel te wenschen, dat Ds. Zwier en anderen werkelijk eens blijken gaven van die gewilligheid om van Dr. Schilder te leeren, waarvan eerstgenoemde immers zoo nadrukkelijk sprak.

Maar de Christelijke Gereformeerde Kerken hebben al meer dan vijftien jaren stil gezeten bij het feit, dat menschen, die niet maar zelf meenen, maar van wie de Synode van 1924 zelf nadrukkelijk verklaarde, dat ze goed gereformeerd zijn, de uitspraken van Kalamazoo niet kunnen onderteekenen.

Het staat daar nu eenmaal: "terwijl het niet kan worden ontkend, dat ze in de grondwaarheden, zooals die in de Belijdenisschriften geformuleerd zijn, Gereformeerd zijn, als is het ook met een neiging tot eenzijdigheid".

En men heeft nog nimmer den moed gehad dit te herroepen.

Men "zit er maar bij stil".

Verder:

Want Trigland ("Werken", II, Amst., 1639, bl. 476,b) schrijft tegen het algemeen aanbod als volgt:

Dat Gods wille, intentie, ende voornemen zouden zijn, ALLEN menschen die genade ende middelen die noodigh ende genoegzaam zijn om tot bekeeringhe ende saligheydt te komen, AEN TE BIEDEN, ende oock dadelijck te geven, en leert de Schrifture nergens: late staen dat sy het erghens klaerlijck soude leeren. ONDER die noodige ende ghe-noegsame middelen is sonder twijfel de PRE-DIKATIE DES EUANGELIUMS.... Maer

hoe vele zijnder dien het Euangelium niet ghepredickt en wordt?

Ja, als men nu eens in dit verband van "algemeene genade wil hooren spreken, dan is Trigland aan te bevelen. Het "quisquis" van daareven is "algemeen" (indien men dan zoo wil), maar dan binnen den kring der geloovenden. Eerst bestrijdt Trigland de "algemeene genade" der Remonstranten en consorten; hij noemt ze "de voorstanders van die Al-ghemeene ghenade ende vande voorgaende wille Godts" (477,b), en verwijt hun, dat "sy omder de woorden van Genade, ende middelen die noodigh ende ghenoeghsaem zijn om tot de bekeeringhe ende saligheyt te komen, bedriegelijk spelen" (1. 1.). Als ge nu vraagt, of hij zelf van het woord "algemeene genade" kopschuw geworden is, dan is het antwoord: "ja", als men er den kant der remonstranten mee uitgaat. Maar verder kan men binnen den kring der uitverkorenen gerust van "algemeen" spreken: wie zou er van hen achterblijven? Trigland schrijft:

Dat derhalven deze groote, onbegrypelijke, onverdiende genade Godts, nae de eeuwige, onveranderlijke, altijd-durende, voorgaende ende volghende wille Godts, gaet over allen, NAMELIJCK ALLE GODTS UYTVERKORENEN, Jesai. 43: vers. 7.... Joh. 6: vers. 37.... Rom. 8: vers. 29. 30.... Alle ellendige, nederige, verslagene herten. Matth. 5: vers. 3.... Matth. 11: vers. 28.... Alle die hem met den gheloove aennemen. Johan. 1: vers. 12.... Joh. 3: vers. 15, 16.... Joh. 6: vers. 40.... Ook alle soorten, staten, geslachten, ende natien van menschen. Daerom seyt Paulus 1.Tim. 2:4.... Tit. 2: vers. 11.... Coll. 1: vers. 6. ende 23.... Deze zijn de Werelt daer Paulus van spreekt, 2 Cor. 5: vers. 19.... Ende Johannes 1 Joh. 2: vers. 2.... So wil God die alle, alle DIE HY VERKOREN HEEFT: alle die, om welckers wille, OM DESELVE BY EEN TE VERSAMELEN, hy de belofte van syne toekomst noch uytstelt, alle van wat staet ofte conditie sy mogen zijn, ter bekeeringe ontfangen. 2 Petr. 3: vers. 9.... Daer den Apostel Petrus spreekt van die eeuwige wille Godts, voor soo veel alsse siet op de bekeeringhe, ende op het genadigh aennemen der boetveerdigen".

Aan den rand van de bladzij, waar deze perikoop begint, staat dan te lezen:

Godts onbegrypelijke, eeuwige, onveranderlijke, alghemeene Ghenade.

Men ziet het, als twee het woord "alge-

meene genade" gebruiken, doen ze het nog niet in denzelfden zin. Het bijvoeglijk naamwoord "algemeen" wordt in zijn inhoud veranderd door het zelfstandig naamwoord "genade", en het omgekeerde is eveneens het geval. Waarom het dan ook te hopen is, dat de kerk den steen der wijsheid vinde, die het meer en meer misverstand opwekkende woord "algemeene genade" vervangt door een beteren term, of, wat wel niet anders zal kunnen, door een tweetal minstens.

Ook Trigland zou dus wel kunnen spreken, als het dan moest, van een "algemeen" aanbod, maar het was dan altijd alleen maar algemeen-binnen-een-bepaalden-kring. En als hij in dezen kring (afgepaald door niet-universeele, onderscheidende evangelie-prediking) van "algemeen aanbod" hoort spreken, dan is dat geen kwestie van gunstige GEZINDHEID.

"Want in deselve (de roeping, K.S.) wort te kennen gegeven wat Godt met recht van de Menschen eyscht.... Die noodigingen, biddingen, ende smeeckingen dienen om den mensche te kennen te gheven hoe seer hy verplicht is.... enz." (809, b; 810, a).

Hiermede hebben we Dr. Schilder ingehaald, want in de vier nummers der *Reformatie*, die volgen op het nommer, waaruit we bovenstaande aanhaalden, schreef de professor niet over deze kwestie.

Maar we krijgen natuurlijk meer.

H. H.

IN MEMORIAM

On January 21, 1940, it pleased our heavenly Father to suddenly take from our midst our dearly beloved husband, father, grandfather and great-grandfather,

MEINDERT VANDER WAL

at the age of 83 years.

We are assured that Jesus was his Lord and Saviour. That he is now in glory, relieved from all pain and suffering, is our comfort and gives us joy in the time of sorrow.

Mrs. Bernice Vander Wal
and family.

1242 Courtney, N. W.
Grand Rapids, Mich.

Van Boeken

Archiefstukken Betreffende De Afscheiding
Van 1834.

J. H. Kok, Kampen, Nederland, 1939.

Prijs: ingenaaid f. 2.90; in stempelband f.3.90.

Wie belang stelt in de geschiedenis der "Afscheiding" schaffe zich dit boek aan.

Het werd uitgegeven door "het Comité tot de herdenking van de Afscheiding", dat in 1933 zich vormde, en zich ten doel stelt de bevordering van publicatie van wetenschappelijke en populaire geschriften over de Afscheiding. De uitgave stond onder toezicht van Prof. Dr. A. Goslinga, Prof. Dr. G. M. Den Hartogh, Dr. G. Keizer en Prof. Dr. Nauta. De bewerking geschiedde door Dr. F. L. Bos.

Dit boek is nog maar een eerste deel, schoon het bijna vier honderd bladzijden telt. Het behandelt de gedenkstukken uit de jaren 1822 *tot aan* de Afscheiding te Ulrum. In een Inleiding schrijft Dr. Bos:

"Stellig zal deze uitgave niet alleen in wetenschappelijken kring de aandacht trekken. Ook onder het publiek, dat voor de geschiedenis der kerk is geïnteresseerd, zal het niet aan belangstelling ontbreken. Bij de bewerking van het materiaal is hiermede zooveel mogelijk rekening gehouden".

Lezing van het boek heeft mij overtuigd, dat Dr. Bos hier niet teveel schreef. Met groote belangstelling heb ik het boek van het begin tot het eind doorgelezen. Wie, afgaande op den titel "Archiefstukken", aanstonds de conclusie zou trekken, dat dit boek wel zeer saai en droog moet zijn, vergist zich. Het boeit. En ons nog Hollandsch lezend volk in Amerika zal het gemakkelijk kunnen lezen.

Kritiek heeft men natuurlijk niet op een boek als dit, of het moest zijn op den vorm. En deze is, m.i. boven alle kritiek verheven. De stof werd keurig bewerkt. En gemakkelijk was dit werk niet. Er is heel wat tijd aan dit boek besteed. De stof moest opgespeurd en verzameld, moest geschrift en aangevuld, hier en daar gecorrigeerd, ingedeeld en in chronologische orde gerangschikt. Elke groep van "gedenkstukken" wordt voorafgegaan door een korte inleiding van den bewerker, eene samenvatting van de stukken, die volgen.

Resultaat van de bewerking is, dat het geheel zich gemakkelijk laat lezen.

Wie belang stelt in de historie der kerk, vooral van de kerk der Afscheiding, schaffe zich dit boek aan.

H. H.

Ingezonden

Ds. D. Zwier's Opschrift in De Wachter.

"Wat Hem Aangenaam Is".

Mag ik daarvoor een plaatsje vragen in de Standard Bearer?

Toen Ds. Zwier zijn eerste artikel in De Wachter schreef, over de Algemeene Genade, schreef ik hem, dat hij zich op glad ijs had begeven; en zoo heb ik van tijd tot tijd hem geschreven, als zijne artikelen zoo ver van de zuivere Waarheid afdwaalden.

Daarna schreef Ds. Zwier artikelen met opschrift: "Wat Hem Aangenaam Is". Daar kwam weer veel in voor, dat niet naar Gods Woord was, waar ik hem weer over schreef.

En nu in De Wachter van 9 Jan. schrijft Ds. Zwier over drie stukjes, welke iemand hem toegezonden had, maar blijkt dat ze van mij afkomstig waren, hoewel hij ze niet letterlijk weergaf, en het slot is:

"Het is altijd Koekoek een Zang".

Daarom meende ik, was het op het oogenblik beter een stukje in de Standard Bearer te vragen.

* * * *

De teksten Ezech. 18:23; Ezech. 33:11; Jer. 55:1; Matth. 11:27-30; Openb. 22:17, wil Ds. Zwier verklaard hebben in het algemeen; dus gelden deze teksten voor alle menschen, uitverkorenen en verworpenen. Tot deze komt het welmeenend aanbod van genade in de prediking des Evangelies, en die worden geroepen. Daarbij dat het den Heere aangenaam is, dat de geroepen tot Hem komen, en wat de Heere aangenaam is, moet ook ons aangenaam zijn.

En nu zegt Ds. Zwier in De Wachter van 16 Jan.

Neen God handelt niet geveinsdelijk, als Hij zegt: "Het is Mij aangenaam, dat de geroepen tot Mij komen. Dat aanbod des heils is welgemeend. Daarin toont Hij een zekere gunstige gezindheid jegens allen, tot wie Hij naar Zijn welbehagen Zijn Evangelie zendt."

Ik ben het volkomen met u eens, dat God niet geveinsdelijk handelt; daar kom it straks op terug. Maar waarom laat gij ook Ezech. 18:32 niet eens spreken? Heeft deze tekst van Ezech. 18:32 niet de zelfde verklaring als Ezech. 33:11? Want in die tekst lezen wij: Want Ik heb geen lust in den dood des stervenden, spreekt de Heere Heere, daarom bekeert u en leef. Het is alleen het verschil van stervende en goddelooze, en wat stervende is, is niet dood, maar leeft. En waar dat leven zich in bevindt, is het zeker den Heere aangenaam, dat zij tot Hem komen; ja, meer nog, zij hooren Zijne stem als Hij roept, en zij volgen Hem.

Nu lezen wij verder in De Wachter van 2 Jan. dat de Heere Jesus met aangename woorden tot de schare kwam, naar Luk. 4:18, 19. Wat we in Jes. 61:1 ongeveer ook vinden; wat voor Ds. Zwier een *zekere* be-

wijs is, voor het algemeen aanbod des Evangelies. En dan laat hij dit daarop volgen.

“De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd. Hij heeft Mij gezonden om den armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen die gebroken zijn van harte, om den gevangenen te prediken loslating, en den blinden het gezicht, om den verslagenen henen te zenden in vrijheid, om te prediken het aangename jaar des Heeren”.

Ook deze prediking van Jezus is voor Ds. Zwier een algemeen aanbod voor allen, die onder het gehoor des Evangelies komen.

Nu zou ik wel eens een natuurlijk beeld willen gebruiken. Voor het huis van Ds. Zwier staan een aantal menschen; daaronder zijn er die verschillende behoeften hebben. Daar begint Ds. Zwier te spreken tot die menschen, en hij meent beslist wat hij zegt, dat al degenen, die verschillende behoeften hebben, bij Ds. Zwier in huis komen, dat hij dan hunne behoefte vervullen zal. Dan zullen die menschen dat doen i.e. alleen die menschen die die verschillende behoeften hebben. En de anderen blijven staan. Ze hebben dat Ds. Zwier wel hooren spreken, maar hadden geen behoefte, en zoo waren die woorden van Ds. Zwier niet voor hen.

En zeg mij, Ds. Zwier, was het anders met de Heere Jezus? Beluistert gij niet voor wie de Heere Jezus in de wereld is gekomen? Kan dat ooit een welmeenend aanbod geweest zijn, voor allen die daar in de synagoge te Nazareth geweest zijn? Lees dan het hoofdstuk maar uit. Slechts voor diegenen alleen, die die kentekenen omdroegen van hen, voor wie Jezus gezonden was. Daar houdt ik het mee, en alle Gereformeerden; ik zeg, Gereformeerden.

Ds. Zwier is het daar niet mee eens. De prediking des Evangelies is voor alle menschen, die onder het Evangelie komen een welmeenend aanbod. Die alle worden ernstiglijk geroepen. En God betoont ernstiglijk wat Hem aangenaam is, dat de geroepen tot Hem komen.

Ds. Zwier, u zijt het nog al goed eens met de drie formuleren; wel, lees dan eens, Belijdenis des Geboofs, Art. 16. “Van de eeuwige verkiezing Gods.” Daar lezen wij, dat het gansche geslacht des menschen van God is afgefallen, maar dat God in Zijn barmhartigheid trekt en verlost uit hun verloren staat, in Zijn onveranderlijken raad, sommigen uitverkiest in Christus Jezus, zonder eenige aanmerking hunner werken.

Verder, dat God in Zijn rechtvaardigheid, de anderen laat in hunnen val en verderf, waar zij zichzelf in geworpen hebben.

Dus het staat vast, dat God een deel der menschen heeft uitverkoren, die Hij in den tijd komt te trekken door het Evangelie, waarvoor de Heere Jezus in de wereld is gekomen.

Daar tegenover het andere deel der menschen, laat liggen in hunnen val en verderf. Die heeft de Heere dus verworpen. En over die verworpene, loopt het eigenlijke verschil.

Volgens Ds. Zwier komt ook dat Evangelie tot die verworpenen, volgens De Wachter 16 Jan. met de dringende uitnoodiging tot het heil in Christus. Het lieflijk aanbod van genade en zaligheid, moet hun worden voorgehouden nog wel met de dure en plechtige verzekering Zijnerzijds, dat Hij geen lust heeft in den dood des goddeloozen, maar dat het Hem aangenaam is, dat de geroepen tot Hem komen.

Nu kom ik terug op hetgeen Ds. Zwier in De Wachter van 16 Jan. schrijft. Neen, God handelt niet geveinsdelijk, dat dat aanbod welgemeend is; dat de geroepen tot Hem komen, dat is de Heere aangenaam. Juist, Ds. Zwier, zoo is het, de Heere God veinst niet, is zeker een waarmaker van Zijn Woord. Dat kunnen wij beluisteren in Ps. 135:6. Daar staat geschreven, zwart op wit: “Al wat de Heere behaagt, doet Hij, in de hemelen en op de aarde, in de zeeën, en in de afgronden, en wat wij verder daarna lezen. En ik denk, wat de Heere aangenaam is, en wat de Heere behaagt, daarin is weinig verschil; en dat doet Hij. Dus is het ook zeker en vast, dat alle geroepen van wie het den Heere aangenaam is, dat ze komen, en zalig worden. Al wat de Heere behaagt, doet Hij! De volle zekerheid. Ds. Zwier, gij kunt daar niet omheen draaien. God is ze gunstig gezind, en heeft ook geen lust in den dood des goddeloozen.

En dan zegt Ds. Zwier, zie daarin ligt voor ons besef een tegenstrijdigheid. Neen, Ds. Zwier, er is in God geen tegenstrijdigheid in Zijn doen, maar het is alleen daarin, dat gij het Woord van God verdraait, verknoeit, niet het Woord laat spreken, zooals het is. Als bijv. gij zegt, Jes. 55:1: O, alle gij dorstigen komt tot de wateren, en wat daar meer volgt. En gij zegt alle menschen zijn dorstig en hongerig, zonder onderscheid, en tot die allen komt het welmeenend aanbod, dan zegt het Woord van God: neen, Ds. Zwier, dat is een leugen, waarmee gij de hoorders verleidt, want het meerendeel is dorstig en hongerig naar de wereld, en haar genoegens, en niet naar God.

Dit vers spreekt alleen van dorstig en hongerig naar God, Matth. 5:6. Zalig zijn die honger en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden. Daar hebt gij de werkelijkheid.

Ik kan mij niet begrijpen dat de Chr. Geref. Kerk, daar nog langer mee kan door gaan, om met zoo'n door en door Remonstrantsche leer elkander te verketteren, in plaats van met liefde en eensgezindheid met elkaar te leven.

Nog één ding. Van jongs af aan, en verder met de Doliantie heb ik niet anders dan de Gereformeerde leer, welke Ds. H. Hoeksema predikt, gehoord. Dus kan er niet gezegd worden; “de Hoeksema groep”. En

daarom, omdat het Woord van God zoo verdraaid en verknoeid wordt wat voor mij te veel is, schrijf ik in de Standard Bearer dit stuk.

Met Broedergroete,

S. Van der Kooij
1038 Bemis St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

The Proper Method Of Procedure In Respect To The Care Of The Needy*

From the information that I have been able to gather, I understand that you do not care for a long address and an exhaustive treatment of the subject at hand but rather a short speech that may serve as an introduction to the discussion. I shall bear that in mind and endeavor to comply. And then I would ask you, in turn, to bear in mind two things. The first is that I have had no practical experience in the things of which I shall speak. Our own congregation is small and as long as I have been there our deacons have not had any needy to care for. Hence you can understand that I have not come into any practical contact with the problems to be discussed this evening. In the second place I would have you bear in mind that what I shall say on this subject is to a great extent a matter of my own opinion. I therefore stand to be corrected, to that extent, by you who have for years been practically engaged in these labors and hence are able to produce proof for any contrary contention. Allow me to explain that I do not come with my own opinions arbitrarily but have been forced to do so by the fact that I have looked in vain for opinions of authoritative writers on this particular subject. In the course of my study I have consulted various books, one of which dealt exclusively with the office and activity of the deacon, and was unable to find anything that would serve our discussion of this subject.

The committee, or person who asked me to speak, gave me the privilege of choosing my own topic, as long as the topic would include the questions which were to be discussed. The questions were, and I quote, "The subject which we would like to discuss is in this fashion: whether the deacons must wait to have the needy come to the deacons' meetings or whether they (the deacons) try to find out in some other manner, who needs help. And also whether we should make a distinction between the widows and needy of

the congregation." With that in mind I have chosen as the topic for my essay,

The Proper Method of Procedure in Respect to the Care of the Needy.

I shall try to confine myself to the questions at hand and therefore call your attention to two things:

- I. The proper method of procedure in respect to the care of the needy in general. And,
- II. The proper method of procedure in respect to the care of widows.

I. In the first place therefore we have the question, what method must be followed by the deacons in their care of the needy. It seems to me that this first question, as it was put to me, already suggests that there is in our churches a customary method, namely, "To wait for the needy to come to the deacons." At the same time it presents another possible method, namely, that according to which the deacon goes out to seek the needy. Moreover this question may be viewed from more than one point of view and accordingly suggests various other questions.

The two methods suggested may be viewed as standing opposed to one another, the one excluding the other. The question is then, in that light: Should we follow the customary method according to which the needy must come to the deacons, or should we dispense with it and adopt the other method of procedure, according to which the deacons take the initiative and make their own investigation? When viewed in this light, we have two alternatives, each exclusive of the other. Hence we stand before the choice of following the one or the other method of procedure. It also stands to reason that if we adopt the latter course, namely, that of making our own investigation, then the former method automatically falls away. For if the deacon makes his own investigation and is diligent in doing that, the needy will have no occasion to come to the deacons, since their case will already be known to, and taken care of, by the deacons.

However there is also another possible point of view of this question. That is that we do not consider these two methods as exclusive of one another but as supplementing one another. Then we would not simply wait for the needy to come to the deacons nor would we exclusively follow the method of personal investigation. Instead we would adopt the former method as the standard or rule and besides would also make personal investigation.

Let us for a moment consider the old method. By "old method" we refer to that of waiting for the needy to come to the deacons with their request for help. Just when and where it had its origin cannot be determined for certain. However, I believe that it has been the standard method for the care of the needy and has been followed by the church for many

*Address to the Deacons' Conference. Published upon request of the Deacons' Conference.

years. It cannot therefore be lightly dismissed and set aside. The antiquity of a law or rule does not necessarily justify its present existence. We live in a changing world and therefore what may have been an excellent rule or method for many years in the past, may under present conditions and circumstance be inadequate and entirely out of date. Nevertheless the very fact that a certain rule or method has been followed for many years necessarily gives it an added and weighty significance.

In considering this method, as well as the other method, we stand before the question what is its peculiar advantage? I believe that the advantage of this old method may be briefly stated as follows: this method places the issue squarely up to the needy member. It definitely calls for the exercise of christian principle on his part. It does so because it makes him realize, in the first place, that God has placed him in this particular circumstance of need; in the second place, that God has also made provisions for such a circumstance in his church; in the third place that it is his duty to make use of such means as God has provided and to thank God for them. Hence I believe that since this method demands initiative and action on the part of the needy, that it results in a deep humility before God and a conscious life of gratitude to Him for His gracious care.

Now what is to be said for the second method? Does it have any peculiar advantage? I believe it has. In general I would say that this method tends to bring the office of the deacon nearer to the standard of what it ought to be and actually is according to Scripture. It seems to us that the deacon's work as a dispenser of mercy in the name of Christ, as office-bearer in His church, finds a much fuller and richer outlet when this second method is followed. It enlarges the scope of the deacon's work, calls for greater activity and hence also lays a greater conscious responsibility upon him. Hence while in the former case the advantage is on the side of the needy, in the latter case, i.e. if this second method is followed, the advantage is on the side of the deaconate.

Moreover there is the possibility that this second method would tend to a more favorable impression of, and attitude toward, the labors of the deacons on the part of the church as a whole. I realize that by making such a statement I am treading on dangerous ground because a statement of this nature naturally implies that the attitude of the church as a whole in respect to the deaconate, is not what it ought to be. Moreover it ascribes the reason for this unfavorable attitude, not to the church as a whole in the first place but to the deaconate. However before we begin to justify one and condemn the other, let us ask, is this statement true? Let me adduce, as basis for this statement, simply one fact. That fact is that the deacons are called in usually only as a last resort. Of

course this is not necessarily the fault of the deaconate; it may equally well be explained as being due to a lack of understanding or an erroneous conception of the deacon's office on the part of the church in general and the needy in particular. Nevertheless one frequently receives the impression that people are inclined to look upon the deacons as Scrooges and Simon Legree's. The idea seems to be rather general, that when one receives help from the deaconate, he forfeits his liberty and is under constant surveillance of the deacons. He is always subject to being questioned in respect to the details of his own personal and private life and hence is constantly open to criticism on their part. The above idea may be an extreme but let it be. I wonder, and notice that I make it a question, I wonder sometimes whether the deacons do not give an occasion for such an opinion? Is the idea that there seems to be a greater tendency among the deacons toward meagerness rather than liberality, entirely incorrect? And if that is the case, at least to some extent, are then the needy not inclined to conclude that the mercies of Christ are narrow? Are they not justified in concluding that the deacons conceive of them as a burden and are interested in them only to the extent of getting rid of their burden?

Now assuming for a moment that these things are true, would that impression be taken away if this second method were followed? We leave that a question.

Allow me to say, in justification of the deacons, that I realize that, if it is true that the deacons are not liberal, the blame is not always to be laid at their door. More often it is the fault of the church as a whole. The deacons have only a limited supply and if the church does not provide liberally, they cannot dispense liberally. Moreover they *do* have a responsibility to see that the alms are distributed only to the needy and are not misused. Moreover they themselves are the objects of criticism on the part of the church in general, many members of which would seem to know more about a certain case and how it should be dealt with than the deacons themselves. Certainly the church is not to be excused in this respect.

(Since we have been asked to put this speech in print, we deem it necessary to add a few remarks in connection with the criticism expressed in the foregoing. We do not feel that the above paragraph is sufficient to serve as a justification of the deacons in the light of such adverse criticism. When we delivered this speech at the Deacon's Conference, we took a certain amount of liberty, with a view to eliciting a discussion. We therefore simply mentioned the above criticism and assumed that it might be true for that purpose and not because we are of the opinion that it is correct; the very opposite is the case. We are convinced that such criticism, which is sometimes heard, is most unjust.

The truth is that people, who voice such criticism, plainly show that they do not understand, nor make an effort to understand, the calling of the deaconate. One who is truly poor, not simply in material things, but also "in spirit", will not make such accusations. People are usually only too quick to assume that they are being treated unjustly; that is human, sinfully human. There are many who will come to the church before they have done their utmost to secure a job. Some will even maintain that they "can not do just any kind of labor"; they must have employment in the particular line of work for which they have been cut out". Others will ask for aid even before they have made the least move to live as economically as possible. They fail to understand that they must lower their standard of living in proportion with their financial status and hence assume that it is the duty of the church to help them to the extent that they are able to continue on the same standard of living which they had before they became needy. They, e.g., want to keep all the luxuries which they have enjoyed in the past, even though such luxuries consume a definite amount of money. Now it stands to reason that when the deacons refuse to help them or refuse to help them to the extent which they desire, that they are exactly the kind who will talk about the injustice which has been done them. Such people are also the first to complain that their liberties have been taken away when they are asked to answer a few questions. They will accuse the deacons of "snooping into private affairs", of being hard-hearted, stingy, etc. etc.

Surely, no one, who in the spirit of meekness desires aid of the church, expects that he will be helped to the extent that he is able to live as he did while he had a sufficient income. No one has a right to expect that. That is not the calling of the church and the deacons have no right to do that. The church helps those that are needy; must be convinced that they are needy. And he who is truly in need will not object to stating the facts in respect to his condition freely and openly. Nor will he expect the church to make him rich or afford him the comforts and luxuries which are enjoyed by those who are not needy. Rather will he gratefully receive whatever help is given him.

Hence we consider all such criticism of the deacons as unjust and as arising from an evil source. It is the one who is not really needy, who does not come because he is actually in need, but because he desires more than he has and follows the way of least resistance to acquire it, that is offended when he is questioned, dissatisfied with what he receives or angry when he is turned away. And such a one will criticize those, whose duty it is to help the needy.

Naturally we do not mean to say that the deacons are perfect. It may easily be that they do not always understand every case fully. Nevertheless as people of God we ought to assume that they seek to do their

utmost to help those who are truly in need. And all criticism that denies that fact stands condemned.)

We now stand before the question; which of these two methods is to be followed? If we must choose between them, so that it is a case of either or, we would be in favor of following the first or old method since it demands initiative and action on the part of the individual needy, and since the second method, to be successful, would demand an ideal condition in the church as a whole and the needy in particular.

However, we are not in favor of adopting one method to the exclusion of the other. Why shouldn't both methods be used? The first method as a standard and the second method as supplementing it? I do not believe that we should or can lay down certain rules of method in the care of the needy. The needy are individuals. We are not dealing with sticks and stones or animals which remain passive in their treatment but with self-conscious beings; with people who have their own mind and will. Moreover each has his own peculiar characteristics, his own weaknesses and sins. It is above all things necessary therefore that the deacon has a good knowledge of men. He must have what the Holland calls "menschen kennis". The needy, as individuals, are not all alike and therefore he cannot deal with each alike. If he only could! Then there would be no question in respect to their care. Then the deacons could wait for the needy to come to them. That I believe is the normal way. But people are not normal. There are some who run to the deacons right away; they seem to take pride in being needy, or find it the way of least resistance. And then again there are others who will not come; they seem to take pride in being independent and consider it something to be ashamed of when they must be helped by the church. Hence we stand before the necessity of caring for some who need care but refuse to come to the church for aid. What then should be the deacon's attitude toward such that do not come? We all agree that we cannot say, "Let him suffer." That is not merciful. That is not the attitude of Christ toward His people. We do not come to Him but He comes to us. Our pride prohibits our coming to Him but it does not hinder Christ in coming to us. Such must also be the attitude of the deacon. Such cases demand investigation on the part of the deacons. When such a case is brought to their attention, they should not wait for the needy to come but should go to him. They should work with him and pray with him. (The deacon ought to be able to pray, by all means. I cannot escape the impression that the standard of the deaconate is lowered in our day. The elder should be able to pray; that is generally accepted as fact. But that is no less true of the deacon. However, that is not in the scope of our subject at this time.) By means of personal visitation and prayer, the deacon should attempt to win such proud and sinful needy.

In this way, we believe that both methods could be used to an advantage. The deacons should not be content to care merely for such cases as come to them directly. Nor should he conceive of himself as a Sherlock Holmes, as a detective, whose duty it is to find as many cases of need as he possibly can. I am sure that no one would appreciate such noseyneess on his part. Instead, let the deacons adopt the first method as the standard and follow the second method in such cases that are brought to their attention through some other indirect way.

II. In respect to the second question, I shall be brief.

I believe that widows *are* to be distinguished from the needy in general. In the first place, they become needy very suddenly. Their means of support is taken from them when their husband dies. Hence the widow is very suddenly set before the necessity of supporting herself and her family.

Moreover, we must not forget, that there is also a psychological element that enters in. Not only does she lose her means of livelihood but she loses her mate. Hence, proceeding from the supposition that he was a christian and a good husband, she loses also a spiritual, moral support. The head of the home is gone. The guiding and ruling influence is suddenly missing. The one who bore all the burdens of the home with her is gone and she suddenly finds herself with a double burden upon her.

Viewed in this light, I think the case of the widow stands in a class by itself. For that reason, I would say, she also needs special attention. Hence we are inclined to conclude that it is proper that the deacons investigate every case of widowhood. They should not wait for the widow to come to them but should go to her and shew their willingness to aid her. After all, her condition is such that she needs such support. She cannot help but feel that now she stands all alone. Therefore she needs someone who will go to her and show a willingness to bear her burdens with her. What better opportunity can the deacons ever have to show the mercies of Christ? In so doing, the church, through the office of the deacon, manifests that Christ is indeed a husband to the widow and a father to the fatherless.

However, we would not have you conclude that we are of the opinion that every case of widowhood is also a case of need. Scripture distinguishes between the widows and those who are widows indeed. The former are such as have no need of alms, since they have another means of support. Under this classification we would list such widows, who are of a great age and have already lived a retired life with their late husbands. It stands to reason that if when they were still together they could live a retired life that also now the widow is able to support herself. There

are also such widows as have the support of their children or near relatives. We all know that the family has a calling to perform if it can support the widow and should not attempt to shove this responsibility on the church. If need be, the deacons ought to see to it that the relatives do their duty in this respect.

That leaves but one class of widows who require the aid of the deacons. That is, widows who are widows indeed. They are such as have no other material means of support than the church. It lies in the nature of the case that such must be helped by the deacons, at least for such a time as it will require the widow to adjust herself to her new circumstances. There is the possibility, of course, that one who is a widow indeed is that only for a time. She is sometimes able to support herself and family, through some kind of employment.

However, in conclusion we would say, it is up to the deacon to investigate and find out to which of these two classes a widow belongs.

Herewith we have presented our views. They are open to your criticism.

I thank you.
Rev. H. De Wolf.

Prophecies Concerning Christ

But the prophecies further present us with the character of the gospel as well as of it's Author, and with a description of the extent of His kingdom as well as of His suffering. It was prophesied that the Messiah was to reveal the will of God to man, and to establish a new and perfect covenant.—“I will raise them up a prophet,—and will put my words in His mouth, and He shall speak unto them all that I shall command Him; and it shall come to pass, that whosoever will not hearken unto my words which He shall speak in my name, I will require it of him.—Unto us a child is born, unto us a son is given; the government shall be upon his shoulder; and his name shall be called wonderful, counsellor, the Mighty God, the Everlasting Father, the Prince of Peace. Of the increase of his government and peace there shall be no end, upon the throne of David and upon his kingdom, to order it, and to establish it with judgment and with justice from henceforth, even for ever. The zeal of the Lord of hosts will perform this.—There shall come forth a rod out of the stem of Jesse;—he shall not judge after the sight of his eyes, neither reprove after the hearing of his ears; but with righteousness shall he judge the poor, and reprove with equity,—I the

Lord have called thee in righteousness, and will hold thine hand, and will keep thee, and give thee for a covenant of the people, for a Light of the Gentiles, to open the blind eyes.—Incline your ear and come unto me; hear, and your soul shall live; and I will make an everlasting covenant with you, even the sure mercies of David. Behold, I have given him for a witness to the people, a leader and a commander to the people.—I will set up one shepherd over them and he shall feed them; and I will make with them a covenant of peace, and it shall be an everlasting covenant; and I will set my sanctuary in the midst of them; one king shall be a king to them all; neither shall they defile themselves any more with their idols. They shall have one shepherd. They shall also walk in my judgments, and my servant David shall be their prince for ever.—Behold, the days come, saith the Lord, that I will make a new covenant;—and this shall be the covenant that I will make with the house of Israel. After those days, I will put my law in their inward parts, and write it in their hearts; and will be their God, and every man his neighbor, and every man his brother, they shall be my people; and they shall teach no more saying,—Know the Lord; for they shall all know me, from the least of them unto the greatest of them, saith the Lord; for I will forgive their iniquity, and I will remember their sin no more". A future and perfect revelation of the Divine will is thus explicitly foretold. That these promised blessings were to extend beyond the confines of Judea is expressly and frequently predicted:—"It is a light thing that thou shouldest be my servant, to raise up the tribes of Jacob and to restore the preserved of Israel: I will also give thee for a light to the Gentiles, that thou mayest be my salvation unto the end of the earth."

While the prophecies which are descriptive of the glories of the reign of the Messiah refer to its universal extension and to the final restoration of the Jews, they detail and define, at the same time, the nature and the blessings of the gospel; and no better description or definition could now be given of the doctrine of Christ and of the conditions which He hath proposed for the acceptance of man, than those very prophecies which were delivered many hundreds of years before he appeared in the world. The gospel, as the name itself signifies, declares glad tidings. Christ Himself invited those who were weary and heavy laden to come unto Him that they might find rest unto their souls. He was the messenger of peace. He came, as He professed, to offer a sacrifice for the sins of the world, and to reveal the will of God to man. He published the gospel of the grace of God. His word is still that of reconciliation, His law that of love; and all the duty He has prescribed tends to qualify man for spiritual and eternal Felicity, for this is the sum and the object of it all. What more could have been given, and what less could have been required? In similar terms do

the prophecies of old describe the new law that was to be revealed, and the advent of the Saviour that was to come;—"Rejoice greatly, O daughter of Zion; shout, O daughter of Jerusalem; Behold, thy king cometh unto thee.—How beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings of good; that publisheth salvation.—The Spirit of the Lord God is upon me, because the Lord hath anointed me to preach up the broken hearted, to proclaim liberty to the captives; to proclaim the acceptable year of the Lord." Having read these words out of the law in the synagogue, Jesus said, "This day is this Scripture fulfilled." He was a teacher of righteousness and of peace, and in Him alone it could have been fulfilled.

The same character of joy, indicative of the kingdom of the Messiah, is also given by the different prophets. He was to finish the transgression, to make an end of sins, and to make reconciliation for iniquity; to sprinkle clean water upon the people of God, to sprinkle many nations, to save them from their uncleanness, and to open a fountain for sin and for uncleanness. "Let the wicked forsake his ways, and the unrighteous man his thoughts; and let him return unto the Lord, and he will have mercy upon him. I will forgive their iniquity, and remember their sin no more." The Messiah was to be anointed to comfort all that mourn, to appoint unto them that mourn in Zion, to give unto them beauty for ashes, the oil of joy for mourning, and the garment of praise for the spirit of heaviness. And in the gospel of peace these promised blessings are realized to all who believe, and to whom He is precious. We now see what many prophets and wise did desire in vain to see. The Christian religion has indeed been sadly perverted and corrupted, and its corruptions are the subjects of prophecy. Bigotry has often tarnished and obscured all of its benignity. Its lovely form has been shrouded in a mask of superstition, of tyranny, and of murder. But the religion of Jesus, from the lips of its Author and the pen of His apostles is calculated to diffuse universal happiness. It is a doctrine of righteousness, a perfect rule of duty; it abolishes idolatry, and teaches to worship God only. It is full of promises to all who obey it; it reveals the method of reconciliation from iniquity, and imparts the means to obtain it; it is good tidings to the meek: it binds up the broken-hearted, and presents to us the oil of joy for mourning, and the garment of praise for the spirit of heaviness, or the most perfect consolation, under all the evils of life, that can be conceived by man. For the confirmation of all these prophecies concerning it, we stand not in need of Jewish testimony, or that of primitive Christians, or of any testimony whatever. It is a matter of experience and of fact. The doctrine of the gospel is in complete accordance with the predictions respecting it. When we compare it with any impure, degrad-

ing, vicious and cruel system of religion that existed in the world when these prophecies were delivered, its superiority must be apparent, and its unrivalled excellence must be acknowledged. Deities were then worshipped whose vices disgraced human nature; and even impiety could not institute a comparison between them and the God of Christians. Idolatry was universally prevalent, and men knew not a higher homage than bowing down in adoration to stocks and stones, and sometimes even to the beasts. Sacrifices were everywhere offered up, and human victims often bled, when the doctrine of reconciliation for iniquity was unknown. And we have only to look beyond the boundaries of Christianity,—to Ashantee, or to India, or to China,—to behold the most revolting of spectacles in the religious rites and practices of man. Regarding the superiority of the Christian religion only as a subject of prophecy, the assent can hardly be withheld, that the prophecies concerning its excellence, and the blessings which it imparts, have been amply verified by the peace-speaking gospel of Jesus.

But, in ascertaining the accomplishment of ancient predictions, in evidence of the truth, the unbeliever is not solicited to relinquish one iota of his scepticism in any matter that can possibly admit of a reasonable doubt. For there are many prophecies, of the truth of which every Christian is a witness, and to the fulfilment of which the testimony even of infidels must be borne. That the gospel emanated from Jerusalem; that it was rejected by a great proportion of the Jews; that it was opposed at first by human power; that pagan idolatry was overthrown before it; that it has already continued for many ages, and that it has been propagated throughout many countries, are facts clearly foretold and literally fulfilled. "Rejoice greatly, O daughter of Zion; Shout, O daughter of Jerusalem; behold thy king cometh unto thee: he is just and having salvation; lowly and riding upon an ass, and upon a colt the foal of an ass. And I will cut the chariot from Ephraim, and the horse from Jerusalem, and the battle bow shall be cut off, and he shall speak peace unto the heathen, and his dominion shall be from sea to sea, and from the river to the ends of the earth. He shall be for a sanctuary; but for a stone of stumbling, and for a rock of offence, to both the houses of Israel; for a gin and for a snare to the inhabitants of Jerusalem.—The kings of the earth set themselves and the rulers take counsel together against the Lord, and against his Anointed." In like manner, Christ frequently foretold the persecution that awaited his followers, and the final success of the gospel, in defiance of all opposition.

"The Lord alone shall be exalted in that day, and the idols he shall utterly abolish;—from all your idols will I cleanse you;—I will cut off the names of the idols out of the land, and they shall no more be remembered. To a servant of rulers, kings shall see and arise,

princes also shall worship.—The Gentiles shall come to thy light, and kings to the brightness of thy rising. The Gentiles shall see thy righteousness:—I said, Behold me, behold me, unto a nation that was not called by my name. In that day there shall be a root of Jesse, which shall stand for an ensign of the people; to it shall the Gentiles seek. I will make an everlasting covenant with you. Behold, thou shall call a nation that thou knowest not; and that knew not thee shall run unto thee."

At the time these prophecies were delivered, there was not a vestige in the world of that spiritual kingdom and pure religion which they unequivocally represent as destined to extend in succeeding ages, not only throughout the narrow bounds of the land of Judea, and those countries which alone the prophets knew, but over the Gentile nations also even to the uttermost ends of the earth.

G. M. O.

For Our Nation

In my previous article, under the above caption, I pointed out that, according to Rev. D. Zwier, our gospel-message — the gospel as we, ministers of Protestant Reformed churches preach it, lacked "*aangenaamheid*" *pleasantness*. Zwier, so I wrote, ought to tell his readers just what he means. What he means is not that our message for God's believing people lacks "*aangenaamheid*". He knows that our message to God's people is that with body and soul, both in life and death, they are not their own but belong to Christ their faithful Saviour with all that this implies. Now this message is characterized by "*aangenaamheid*" for God's people, who stand in their faith. And this is our message to them. Zwier knows and admits this. What the reverend means, when he says that our gospel lacks "*aangenaamheid*" is that our message lacks "*aangenaamheid*" *pleasantness* for the unregenerated, the wicked. In my former article the statement occurs that a gospel-message, not dishonoring to God, cannot possibly be pleasant to the unregenerate. I now want to enlarge on this.

We direct our attention firstly to this natural man. This man is wicked, rebellious, obdurate in heart and will, impure in his affections. He is prone to all evil, dead in sin, and in bondage thereto, and thus unable and unwilling to return to God, to reform the depravity of his nature or to dispose himself to reformation. So speak our Canons (third and fourth heads of doctrine, Arts. 2, 3). This speech agrees perfectly with the language of Scripture. "And you, who were dead in trespasses and sins; wherein in time past ye walked

according to the course of this world, according to the prince of the power of the air, the spirit that now worketh in the children of disobedience: among whom also we all had our conversation in times past in the lusts of the flesh, fulfilling the desires of the flesh and of the mind; and were by nature the children of wrath, even as the others (Eph. 2:1-3). Therefore the world knoweth us not, because it knew not him (I Jo. 3). And ye shall be betrayed, both by parents and brethren, and kinsmen, and friends; and of you shall they cause to be put to death. And ye shall be hated by all for my names sake (Lu. 21:16, 17). There is none righteous, no, not one. There is none that understandeth, there is none that seeketh after God. They are all gone out of the way, they are together become unprofitable; there is none that doeth good, no, not one. Their throat is an open sepulchre; with their tongue they have used deciet; the poison of asps is under their lips: whose mouth is full of cursing and bitterness: their feet are swift to shed blood; destruction and misery are in their ways: and the way of peace they have not known: There is no fear of God before their eyes. Now we know that what things soever the law saith, it saith to them under the law: that every mouth may be stopped, and all the world may become guilty before God, (Rom. 11-19).

Now Rev. Zwier (and his colleagues) maintain that the gospel is pleasing, must be so preached as to be pleasing to the man — the natural man — to which all the above scriptures apply. His contention is therefore that the promise of the gospel, if correctly preached, is pleasing to such who are devoid of the life of regeneration, thus to such who are dead in sin, and thus walk according to the course of this world, have their conversation in the lusts of the flesh, fulfil the desire of the flesh and of the mind, are prone to all evil, are in bondage to sin, are unwilling to return to God, hate and know not God and His people, truth, Christ, and His cross, salvation, the heavenly. To such the promise of the gospel is, must be made to be, truly pleasing. That this is the reverend's contention is plain from what he wrote in "De Wachter" for Dec. 26, 1939. "De poging, door onze in 1924 afgeweken broeders ondernomen, om door middel van eigen "interpretatie" de bovenstaande uitdrukking in Art. 8 van onze Doorsche Leeregels, Hfdst. III-IV, krachteloos te maken, heeft dus wel droeve gevolgen.

"Zij willen well "aangenaamheid" in de Evangelieprediking, maar — alleen voor de uitverkorenen. Voor de anderen, (the unregenerate including the reprobate. G.M.O.) tot wie het Evangelie komt, hebben ze niets dan een bevel en eene dreiging." The reverend does admit here that we want *pleasantness* in the preaching of the gospel for God's believing people. The fault he has to find with us is that we want no elements of pleasantness in the gospel-preaching for the unregenerate, the godless. According to the rever-

end then the preaching of the gospel is, must be made, pleasing also for the godless, that is, this preaching, the gospel-message, as contained in Scripture, has elements in it in which also the godless can and do take delight, so that a preaching not pleasant also to such who are devoid of the life of regeneration is not in accordance with Scripture. Such a preaching does not set forth the true, scriptural promise of the gospel. Such is the reverend's contention. This is his stand on the matter under consideration. But this stand is wrong. The unregenerate one being what he is, a sinner spiritually dead, hating God and His Christ, God's gospel is not, cannot possibly be, pleasant to such a one. This ought to be self-evident. In the language to our canons, (Second Head of doctrine, Art. V), the promise of the gospel is, "that whosoever believeth in Christ crucified, shall not perish, but have everlasting life." (The article continues, "This promise, together with the command to repent and believe, ought to be declared and published to all nations, and to all persons promiscuously and without distinction, to whom God out of His good pleasure sends the gospel.")

When Zwier therefore wrote, "Voor de anderen, tot wie het Evangelie komt, hebben ze niets dan een bevel en een dreiging," he deliberately, against his better knowledge, penned an untruth about us. Our message to every hearer is not merely "believe", and, "if thou believest not, thou shalt perish," but also, "Whosoever believeth shall be saved." Zwier knows this. Why this distortion of facts on his part? He may answer this question.) Now to believe, I speak now of saving faith, is to forsake sin and to turn to Christ, to the living God, thus to truth, holiness and righteousness. To believe is to repent of sin. It is to despair of self and to embrace Christ as the sinner's only hope of salvation. It is to subscribe, as constrained by the love of God, to God's appraisal of man to the effect that man is by nature dead in sin and that thus the sole author and finisher of his salvation is the sovereign mercy of God. And the life that is promised to the believing is to know God. It is thus heavenly perfection, joy and peace. It is to be like God and thus to love and delight in Him. It is fellowship with Him and with the Son. Now if this be the action of one who believes and if this is life, how can God's gospel—the gospel that whosoever believeth in the crucified Christ shall have everlasting life, be pleasant to the godless? Do the godless loathe sin? Do they yearn to be freed from its power? Do they hunger after righteousness? Does the biblical conception of life everlasting have attraction for them? And the answer: the natural man wills not to repent. He loves sin and is in bondage thereto. And all his thoughts are that there is no God. How then can God's gospel be pleasant to the godless, to man devoid of spiritual life? It cannot be. And it is not. It was because

Christ preached God's gospel, that the wicked nailed His blessed body to the cross. I read this in the Bible. Has Zwier not read? If so, how is it to be explained that he insists that the promise of the gospel is pleasant also to the godless men, and that a gospel-preaching that contains no elements of pleasantness for the godless is not God's gospel. This is rather amazing.

However, rightly considered, Zwier admits that God's gospel—the promise to the effect that whosoever believes in Christ crucified shall have life everlasting, thus the declaration that God saves believing people—contains no elements of pleasantness for the godless. He admits this through his mixing the promise of God's gospel with the teaching that God is kindly disposed toward His people not only but toward the reprobate as well and that He earnestly desires to save also the latter. Attend to the following from his pen, "De liefelijkheid van het aanbod de heils ontbreekt in hunne prediking. Maar kon ons dat verwonderen? Volgt dat niet vanzelf uit hun loochening van de gemeene gratie? Als God zelf geen enkel greintje van gunst of gratie, van barmhartigheid of lankmoedigheid, heeft voor de goddelooze wereld. . . waarom zouden zij dan barmhartiger wezen dan God" (De Wachter, for Dec. 26, 1939)? Here it is indirectly asserted that "God barmhartigheid heeft voor de goddelooze wereld" that is, "voor de verworpenen". This erroneous teaching Rev. Zwier distils from various scriptures and from a certain statement occurring in the Canons. And Ezek. 33:11 is made by the Rev. to set forth the doctrine that in His kind regard for the reprobated ones, God also desires or wills to save them.

Now why should the brethren, the leaders of thought in the Christian Reformed Church be so insistent that the preaching of the gospel contain these erroneous elements of doctrine? This can be explained. Consider that this holding to the doctrine that God in His love is resolved to save only the elect, allows the minister of the Word to say to the wicked, to the unbelieving in his audience only this, "God loves and is resolved to save only His people, the ones whom He chose unto life eternal in Christ. He is thus resolved to save such only who bear the mark of election, to wit, a faith that expresses itself in true sorrow for sin. Hence, whether God loves and desires or wills to save you, wicked one, remains to be seen. If you be converted and by His mercy repent and, forsaking your sin, turn to Him, He in His sovereign love will save, yea, has and is saving you. On the other hand, your persisting in your unbelief is the evidence that He wills not to save you, that in His wrath He prepares you for eternal perdition through His hardening your heart by the preaching of the gospel." Now this message, preaching is anything but pleasant to the wicked one, the unbelieving. Yet this is the only conceivable message that the minister of the Word can have for the wicked and unbelieving, if in his preaching he con-

sistently holds to the truth that God loves and wills to save only the elect. On the other hand, this holding to the doctrine that God loves and desires to save also the reprobate, allows the minister of the gospel to say to the wicked and unbelieving, "God loves you and desires to save you." Rev. Zwier in his preaching holds to this latter erroneous doctrine. Why? The reason is His desire to have something gratifying to say to the godless, his insistence that in his preaching he be pleasing also to the wicked, to such devoid of spiritual life.

But let us now ask, Does a minister of the gospel, through his mixing his preaching with these erroneous elements of doctrine, actually succeed in rendering his preaching pleasant to the wicked? Does the minister of the gospel, through his proclaiming to wicked men that God regards them in love and desires to save them, render his preaching pleasant to them? Does it truly delight the wicked to be told this? Indeed not. And the reason is that, being what they are, ungodly, they hate and despise God, His glories, including His love, mercy, and compassion and thus also the Christ, the cross, and the prepared salvation of God, in the face of which God's glories are seen. Paul tells us this literally, "And thinkest thou this, O man, that judgest them which do such things, and doest the same that thou shalt escape the judgment of God? Or despisest thou the riches of his goodness and forbearance and longsuffering; not knowing that the goodness of God leadeth thee to repentance" (Rom. 2:3, 4). What careth the godless one whether or no God—and I speak now of God and not of an idol—loves and desires to save him. Despising as he does God and the cross, the very idea causes him to shudder. But will not the godless one take a certain carnal delight in Rev. Zwier's preaching? Whether he will or no depends upon how the reverend answers certain questions put to him by such a one. Firstly the question, "Am I actually to be saved?" Secondly, "Who sovereignly decides whether or no I am to be saved, God or me?" If Rev. Zwier crucifies that desire in him to be pleasing in his preaching to the godless, he will say, "Whether or no God will actually save you, I know not. All I can say to you is this: Whether you will be saved depends not on you but on God alone. If in His sovereign love He knows you from before the foundation of the world in Christ, if Christ has died also for you, if He was raised also for your justification, certainly, you will be saved. If not, you will perish in your sins. Of yourself you cannot will to be saved. You can only will to be disobedient and unbelieving. On the other hand, if the Rev. replies under the impulse of his desire to please the godless in his preaching, he will say to this wicked one, "Christ died for you. Your sins are thus atoned for. God loves you and earnestly desires to save you; but whether you will actually be saved depends altogether upon whether you will choose to be saved. If not, God stands power-

less." Only if this be the reverend's reply, will his preaching be pleasant to the godless one. Why? Because he dethrones God in his preaching and enthrones man, the godless one. Certainly, such preaching is pleasing to the godless. And such preaching only, and none other. If so, may the ministers of the Word be pleasing to the godless, to sinful flesh in their congregations? May they so preach as to provide the godless, this flesh with a *real* reason for delighting in their preaching? Is this the will of God?

But are there not cases on record of unregenerated persons rejoicing in the pure preaching of the gospel? In the parable of the sower (Matth. 13) there appears an unregenerate one who "hears the word and anon with joy receiveth it." But this joy is not genuine. The person does not truly love the gospel. For "when tribulation or persecution ariseth because of the Word, by and by he is offended."

The minister of the Word, who is bent on pleasing the unregenerate in his preaching finds himself under the necessity of falsifying the truth more and more. The attempt therefore to please the sinful flesh in the preaching is the beginning of the end. And this end is not merely Arminianism, nor even Pelagianism, but out and out Modernism and ultimately Atheism. For the wicked continue to complain until the preaching has been freed from every element of truth. The minister of the gospel does not permanently satisfy them by the proclamation that man sovereignly determines his destiny. The wicked one, hearing this, will continue to ask questions. He will want to know what God will do with him in case he chooses not to repent. He will not be satisfied with being told that he then, after his hardness and unpenitent heart treasures up unto himself wrath against the day of wrath and revelation of the righteous judgment of God; who will render to every man according to his deeds: to them who by patient continuance in well-doing seek for glory and honor and immortality,—eternal life; but unto them that are contentious, and do not obey the truth, but obey unrighteousness,—indignation and anguish, upon every soul of man that doeth evil (Rom. 2:5-9). Hearing this reply, the wicked one says that there is no hell, no eternal retribution, no God to render to every man according to his works. And this is what he will want to hear in the preaching. Truly, this desire to please the wicked, sinful flesh, in the preaching is the beginning of the end. Yet, Rev. Zwier is proclaiming that this must be done. The minister, he insists must preach according to the heart of the godless, must seek to please in his preaching sinful flesh. Really, this is nothing short of amazing.

Why should ministers of the Gospel in the pulpit and from radio stations be preaching according to the heart of the wicked? There must be reasons. They may be afraid and ashamed to tell the world the plain and full truth about God and His redemption

through Christ. It really requires an astonishing amount of courage—courage born of saving grace—to tell the truth about God especially when speaking into a microphone of a radio station. For then the minister contacts the world, is addressing, for all he knows, thousands of worldlings also. And then to make the good confession, to proclaim the full, pure truth about God? How long would the minister be permitted to continue preaching (from a radio station) if he would? Not very long, certainly.

There is still another reason why a minister of the Word will want to please sinful flesh in his preaching, the reason, namely, that he holds to the view that a preaching setting forth the full truth about God and His grace is fit to be heard only by God's believing people, by advanced Christians, and not by unbelieving, unregenerated men, that the latter can be won for Christ by a preaching in which such elements of doctrine as the sovereign mercy and grace of God do not appear or appear as falsified. This view is as stupid as it is untrue.

The unregenerate cannot be won for Christ. Before a sinner turns to Christ, he must be given a new heart. Then he will be converted, that is, forsake his sins and turn to Christ. But to preach to sinners with new hearts is to preach to God's people. And it is only in such that the preaching bears fruit. We, therefore, invite Rev. Zwier to advance one rational and biblical reason why he insists that the minister of the Gospel should render his preaching pleasing to the wicked.

G. M. O.

Jehovah Or Baal

And if it seem evil unto you to serve the Lord, choose ye this day whom ye will serve; whether the gods which your gadfathers served that were on the other side of the flood, or the gods of the Amorites, in whose land ye dwell: but as for me and my house we will serve the Lord.

Joshua 24:15.

Apparently Joshua speaks foolishly here. He bids the children of Israel to choose—between Jehovah and the gods of the Amorites. As if Israel would choose anyone but Jehovah. Israel was the Lord's portion. He found him in a desert land, and in the waste howling wilderness. He had led Israel about, instructed him, kept him as the apple of His eye. As an eagle stirreth up her nest, fluttereth over her young, spreadeth abroad her wings, taketh them, beareth them upon her wings, so had the Lord alone led Israel. He had made Israel ride on the high places of the earth, that he might eat the increase of the fields, and

he made him to suck honey out of the rock, and oil out of the flinty rock.

And what had not the Lord done before Israel's very eyes in the land of Egypt unto Pharaoh, and unto his servants and unto all his land. These great wonders Israel had seen. Then He led them forty years in the desert. Their clothes had not waxed old upon them, and their shoes had not waxed old upon their feet. The Lord had brought His people in the land of Canaan, having driven out from before them all the people. Thus He had given them a land for which they did not labor, and cities which they builded not, and vineyards and olive yards which they had not planted.

And now they are asked to choose between the Lord who had so marvelously befriended them and these other gods. Preposterous! As if Israel would now repeat Jehovah, and choose these other gods. Such a choice would go against all reason, How unutterably foolish and amazingly wicked such a choice would be.

Who are these other gods whom Joshua places over against Jehovah? These other gods are vanity, the creations of the Amorites, the very work of men's hands, idols with mouths that speak not, with eyes that see not, with ears that hear not, with noses that smell not, with hands that handle not, with feet that walk not.

How utterly absurd and inconceivably wicked to throw Jehovah over for other gods. The people facing Joshua feel and admit this. They say, "God forbid that we should forsake the Lord to serve other gods; for the Lord our God, He it is that brought us up and our fathers out of the land of Egypt, from the house of of bondage, and which did those great signs in our sight, and preserved us in the way. . . ."

Yet the people of themselves cannot will to do otherwise than to conclude that it is evil to serve the Lord and that it is good to serve other gods. Thus God is rejected as a reprobate being. Therefore Joshua said unto the people, "Ye cannot serve the Lord". . . . But God had chosen Israel and for this reason only Israel chooses Him. How unbelievably foolish and sinful this Israel by nature is. The natural Israel forsook Jehovah. Waxing fat, Jeshurun forsook God which made him. It seemed evil unto them to serve Him. So they sacrificed unto devils, to gods whom they knew not. Of the Rock that begot them they were unmindful, and forgot God that formed them. So did they show themselves up as a froward generation.

"Choose ye this day whom ye will serve." We, too, must choose between Jehovah and other Gods. Will we not choose Him? We, His people, His portion? He found us dead through trespasses and sin, guilty, ill-deserving, condemnable, walking according to the course of the world, in spiritual bondage, a slave to sin, having our conversation in the lusts of the flesh, fulfilling the desires of the flesh and of the mind, by

nature children of wrath. But He hath blessed us with all spiritual blessings in heavenly places in Christ, according as He chose us before the foundation of the world.

How rich in mercy He is. How great His love wherewith He loved us. Even when we were dead in sins hath He quickened us together with Christ and hath raised us up together and made us sit in heavenly places with Christ Jesus.

How He befriended His people. There is that inheritance incorruptible, and undefiled, and that fadeth not away, reserved in heaven; that blessed state defined in Scripture as life eternal, a life with Him on the new earth, peopled by the redeemed race with whom the tabernacle of God will be.

The Israel addressed by Joshua was in Canaan, had entered the (typical) rest that remaineth for the people of God. The true land of rest is heaven, entered by Christ, the true Joshua. Having ceased from His own works, He entered His rest with His people. From the point of view of right, according to their state, this people is in heaven as well as the Israel addressed by the typical Joshua. We, too, can say that the victory has been won, that the enemy has been driven out from before us, that we have received a land for which we did not labor, cities which we build not, vineyards and olive yards which we did not plant.

True, we are still on earth, in the desert. But how tender His care over us. Is He not leading us about, instructing us, keeping us as the apple of His eye, bearing us upon His wings, making us to ride upon the high places of the earth? What a marvelous display of fathomless love!

Today, the true Joshua, Christ Jesus, speaketh to His people: Choose ye this day whom ye will serve; whether the gods of this world, the gods of the Amorites in whose land we dwell.

Choose we must and choose we do between Him and other gods. We know what our choice ought to be. As Israel of old we say: "God forbid we should forsake the Lord to serve other gods; for the Lord our God He it is that brought us up out of the land of Egypt. . . ."

What is our choice? By ourselves we forsake Him and choose other gods. Herein it appears how unspeakably foolish, and amazingly wicked we are by nature. For we belong to Him; and the gods of this world are vanity, the vile creations of man, destitute of power, wisdom, might, mercy. Yet if left to ourselves, we prostrate ourselves before the gods of this world, sacrifice to devils, and of the Rock that begot us, we are unmindful.

What a choice! How evident that He had to do more than make possible our salvation. How evident that He must actually save us. How evident that the greatest possible display of divine mercy and right-

eousness can awaken not the slightest response in the sinner's heart if that heart be not renewed.

We choose Him because He chose us and in and through us chooses Himself.

"Choose ye this day whom ye shall serve." That He is the author of our good choice, that we choose as His instruments, does not remove the necessity of our choosing, nor renders our choosing superfluous. Man's life is a perpetual choosing between good and evil, though it be true that the natural man can do nothing but will to choose the wrong, will to choose the gods of this world. Choosing is an action of the rational moral creature and sets man off from his fellow creatures as a responsible being.

God wills to be served only as a being chosen by His worshippers, chosen in distinction from darkness, from the lie, from gods that are no gods, from gods that constitute the dark and horrible reverse of His own blessed self. Therefore He not only places His blessed self within the range of our vision, but also confronts His people with the dark reverse of His adorable self, namely, the devils at whose shrine the world worships, and He bids us to compare, to appraise, to choose, to decide whether it is evil to serve Him. And in choosing Him we declare that we loathe darkness, hate sin, and love Him, as a being blessed forever.

That we are always under the necessity of choosing between God and Mammon, truth and the lie, light and darkness, Christ and Belial, heaven and hell,—means that life is an unbroken test trial. But in this trial we are kept by His power through faith.

"Choose ye this day whom ye will serve." 'If Baal is god, if it seemeth good to thee to serve him, choose him'. Such is the force of Joshua's words. There was a reason for this exhortation. There are men who *apparently* do not choose, the double-hearted, two-faced persons, who think it possible to serve Jehovah and Baal at once. Instead of either choosing God or Baal, they choose both God and Baal. Instead of saying that either Baal or Jehovah is God, they say that Baal as well as Jehovah is God. They are people with two hearts, one heart for Baal, one heart for God, people with two faces, one face smiling upon Jehovah, the other smiling upon Baal. So it is apparently. In reality such men have but one heart—a heart going out to Baal. In reality there is but one face to these personages, a face smiling upon Baal.

It is quite impossible to love and be friendly with both God and Baal. The two are opposites from every point of view. God is light, Baal is darkness. The former is the inclusion of all that is lovely. The latter is the extension of the vile and corrupt creature. Friendship for Baal is therefore enmity toward God. One must choose therefore and in choosing one or the other every second of his existence.

He apparently friendly with both is choosing for

Baal. This Joshua well understood. What he therefore exhorts the double-hearted in his audience to do is to come out into the open, and make a public choice, openly array themselves either on the side of Baal or on the side of God.

Let them compare, appraise, and reach definite conclusions, and take a definite stand. If Baal is god, let them serve him.

Let them declare him to be a being adorable and therefore worthy of their devotion.

Joshua's exhortation, one feels, is holy sarcasm. Baal is no god. To choose him is to do the absurd, the unreasonable, the frightfully wicked thing. For Jehovah is God.

G. M. O.

Puritanism In England

The Puritans had always insisted in a strict observance of the Sabbath. This strict Sabbatism was aided by the publication of a work bearing the title, *Doctrine of the Sabbath*. In this work a plea was made for the perpetuation of the fourth commandment in Jewish rigor.

In opposition to Puritanism King James issued his famous Declaration Sports in which he advocated the old popular games and dances on the Sabbath. This action of the king aroused Puritanism and from this time on it began to grow into a political force. The king's Declaration of Sports seemed to the Puritans a command to disobey the will of God. This in addition to his high-handed treatment of Parliament and his failure to support the hard-pressed Protestants in Germany in the opening of the Thirty-Year War were resented and drove the commons into a steadily growing political sympathy with Puritanism. The Anglicans on the other hand were identified with the crown. In 1625 King James' reign came to an end for in that year he died. The outlook in his realm was ominous. He was succeeded by his son Charles both in England and in Scotland. Besides the crown, his father had bequeathed one other gift upon him, a book of which he (King James) was the author. It bore the title of *Basilicon Doron*. The work was meant to supply the prince with a model on which to mold his character and a set of rules to govern. The two leading doctrines of this book were (1) the divine right of kings, (2) the anarchical and destructive nature of presbyterianism. Monarchy, says James, is the true pattern of divinity. Kings sit upon God's throne in earth. The subject may make no resistance but by flight. Under no circumstances may they take up arms against a king. For proof he adduced the Scripture in which the prophet E'isha flees to the wilderness before the wicked king instead of instigating an insurrection. He also cited

the example of Samuel, who though he predicted that the king's rule would become oppressive, nevertheless admonished the people to submit. It can readily be understood that he hated Puritanism, as this movement represented a challenge to his ecclesiastical authority. James believed that the king fell with the bishop, so that his motto was, "no bishop, no king." We find this paragraph in the aforesaid work, "Take heed, therefore, my son, to such Puritans in the church and commonwealth whom no deserts can oblige, neither oaths nor promise bind, breathing nothing but sedition, aspiring without measure, railing without reason, and making their own imaginations without any warrant of the Word the square of their conscience. I protest before the Great God that ye shall never find with any highland or border thieves greater ingratitude and more lies and vile purgeries than with these fanatic spirits. Suffer therefore not the principles of them to brook your land." This book was Charles' Bible. All Parliament, laws, charters, privileges, had their being from the king and might at his good-pleasure be put out of existence. To deny this doctrine was the highest crime of which a subject could be guilty. There was but one man in all England who could plead right of conscience and that was he. All his life was taken up with a fight against presbyterianism, for the reason that presbyterianism, or let us say, Calvinism, proceeding from the sovereignty of God, insisted on the divine maxim that God shall be obeyed rather than man, that a king shall be obeyed only in so far that the rule he imposes upon his subjects agrees with the rule of God as found in God's Word.

This principle spelled both civil and religious liberty in their right sense. Of this liberty Charles was an inveterate enemy. He fought it with all the zeal that was in him; he pursued his conflict through a succession of tyrannies, doublings, plunders, and battle-fields until he arrived at the scaffold where he lost his head.

As to his nature, Charles was a stronger man than his father and morally a better man. As a religionist he was sincere, his family life was pure. He was also a man with more personal dignity than his father.

The first error of Charles was his French marriage. It joined him to a daughter of the Roman Catholic Church. In the eyes of his countrymen his Catholic wife was the link that joined him to the Pope.

His second mistake was his dissolution of three successive Parliaments. The reason for the king's action was that these Parliaments insisted upon redress of their grievances before they would vote any support of money. The backbone of the House of Commons were Calvinists. Parliament had many grievances against the king. To prevent Calvinistic discussions the king caused a declaration to be prefixed to the Thirty Nine Articles to the effect that no man shall put his own sense on any article but shall take it in the literal and grammatical sense.

Charles finally took complete leave of Parliament and governed alone. He began to tax his subjects whenever and to whatever extent it suited him. Those that refused to pay he imprisoned. The right hand man of the king was Bishop Laud, archbishop of Canterbury. He was a man of austere manners, industrious habits, and violent zeal. Laud acquired complete ascendancy in the councils of Charles. The king was greater on the throne, but the subjects were ruled according to Laud's word. In other words, Laud was the power behind the throne. As a churchman Laud with the help of the king enforced with a heavy hand conformity of religion and worship in England to his own views of what religion and worship ought to be. His sole aim was to rescue Christianity from the gothic-ism or the rudeness of the Reformation and to bring back the ancient splendor which had characterized worship in the Greek and Roman temples. He provided candlesticks and copes for the administration of the Lord's Supper. He set up a large crucifix above the altar and fitted the window of the chapel with a picture representing God. Such of the clergy who refused to conform to and to imitate his fancies were persecuted as guilty of schism and rebellion against ecclesiastical government. A Lectureship was forbidden; Puritan preachers silenced; the Declaration of Sports re-issued.

Laud made the distinction between the Anglican and the Roman Catholic Church so narrow that, as one said, they could hardly see this distinction at Rome. According to Laud's diary the Pope twice offered him a red hat.

In the civil courts the Puritans were severely handled, while the Anglicans were treated with great clemency; while the former were fined, favors were showered upon the latter. The scaffold was not set up but short of this every severity was employed which might compel the nation to worship according to the form prescribed by the king and the archbishop. Under these circumstances many Puritans began to despair of their religious and political outlook and to plan to follow the Separatist across the Atlantic. What they sought was the freedom to preach and to organize. Between 1628 and 1640 at least 20,000 Puritans crossed the Atlantic.

G. M. O.

NOTICE

TO OUR WESTERN READERS

Please take notice of the expiration date on your Standard Bearer. If you are in arrears, send (Money Order) to Mr. R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S. E., Grand Rapids, Michigan. If we do not hear from you in a short time, your name will be dropped from the subscription list.

THE BOARD.